

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Tractatus Tertius. Divus Josephus Filius Davidis Regis in esse
supernaturali.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

TRACTATUS TERTIUS.

Divus Iosephus Filius Davidis Regis
in Esse Supernaturali.

PRACTATUM præcedentem de Naturalibus Divi Iosephi Filii Davidis Regis Prærogativis finivimus per dissertationem de eius Pulchritudine externâ & naturali: præsentem instituímus, prosequemur & absolvemus in consideratione pulchritudinis eius internæ & supernaturalis, non inconsequenti nexu & ordine. Qualis ergo fuerit hic filius Davidis corâ Deo in esse supernaturali, hoc est in gratiâ & sanctitate, non omni & totali, sed eâ solùm quâ ornatus est antequam ad desponsationem Deiparæ perveniret, hic differendum: Quatuor autem omnino hæc materia complectetur. Primum, An Divus Iosephus cum gratiâ ex utero Matris processerit, seu an in utero Sanctificatus sit? Secundum, An ei usus rationis acceleratus? Tertium, An in gratiâ confirmatus? Quartum, An etiam in eo peccati fomes extinctus seu ligatus? Quæ eodem ordine prosequemur.

CAPUT PRIMUM.

*An D. Iosephus fuerit in utero
Matris Sanctificatus.*

I. **M**ITHI (aiebat Paralytus quidam apud Treviros corâ Constantino Magno de Constantino Magno perorans) *Deorum immortalium munus & primum videtur & maximum, in lucem statim felicem venire.* Felicem ille existimabat, & existimant omnes, beatitudinem ex oculis metientes, illum quæ inter purpurea tapetia in speciem Re-

galis seu Imperialis tituli prodibat: Felices Cæsares, olim à Græcis Porphyrogenitos appellatos scimus, quod illos inter Aulæa aurea in Porphyrio & Margaritis, velut ad futuræ præiudicium fortunæ obstetricum manus excipiebant: Quod si illi felices, qui etiam plorantes & ejulantes, ut cæteri, in argumentum & præsentium & futurorum dolorum nascebantur: Si felices fortunæ forrè ludibrium, & grande miseriarum spectaculum futuri, quia Porphyrogeniti: Si felices, futuri forrè victiorum tervi, quia Gentibus dominanturi: quantò feliciores illi quibus obtigit, ut nascentes in divinæ brachiis gratiæ, in cœlesti flagrantissimâ charitatis purpurâ molliter exciperentur? Obtigit porrò id certò certius Virgunculæ Mariæ, Magnæ Dei Genitrici: sed an aliis etiam Divis? an D. Iosepho Virgineo ejuldem Virginis Sponso. & Christi Patri amantissimo, Custodi, Nutritio sedulissimo? Hic inquirimus, de aliis quidem ex occasione, & quantum ad intentum nostrum conferet, de Divo Iosepho verò specialiter & ex professo.

SECTIO PRIMA.

Sensus hujus Disputationis.

II. **P**Riusquam de hâc materiâ disputemus, Materia ipsa de quâ disputaturi sumus dignoscenda est, ut aptè, congruè, & clarè ad rem loquamur.

III. Observandum ergò duplicem esse in utero Sanctificationem: unam quæ supponit peccatum in subiecto, à quo per illam emundatur: Alteram quæ nullum

nullum supponit peccatum, sed solam importat gratiæ seu sanctitatis infusionem, quæ sit in eodem ipso instanti in quo materiæ in matrice perfectè dispositæ anima unitur: Prima acceptio sanctificationis est communior, cum enim omnes naturaliter in peccato concipiuntur, nullus sanctificatur, qui non à peccato, quo erat infectus, expurgetur. Secunda tamen Sanctificationis acceptio est magis propria, quia Sanctificatio præcisè & formaliter non importat peccati destructionem, sed tantum gratiæ & sanctitatis positionem.

IV. Primo modo, plures Sancti dicuntur à nonnullis sanctificati in utero (an omnes rectè postea videbimus) quia ibi à peccato originali, in quo concepti fuerant, emundati sunt speciali Dei gratiâ & beneficio: Secundo modo, B. Virgo Deipara, quia hæc nequaquam ab illo mundata, sed ne in illud caderet singulari privilegio præservata: quod ita nunc certum est ut Summus Pontifex Alexander VII. è cathedra pronuncians per Decretum suum die 11. mensis Decembris anni millesimi, sexcentissimi, sexagesimi primi, statuât esse veterem pietatem fidelium sentientium Animam Beatæ Virginis in primo instanti creationis, atque infusionis in corpus, fuisse speciali Dei gratiâ ac privilegio, intuitu meritorum Jesu-Christi ejus Filii humani generis Redemptoris à maculâ originali præservatam immunem: atque in hoc sensu ejus Cœceptionis festivitatem ab Ecclesiâ solemnè ritu coli. Et infra pronunciat eandem Ecclesiam esse in possessione istius sententiæ & cultus, à quâ conabantur eam deturbare illi contra quos Bullam istam edidit. Hanc refert ad longum noster Franciscus Bona Spei tomo 2. suæ Theologiæ, pagina mihi 224.

V. Basilius à Poncio Leone Salmanticensis Magister Ordinis Eremitarum Sancti Augustini, sui temporis Doctor celeberrimus, & ab ingenii sui & magnæ literaturæ fortibus toto orbe notissimus, anno 1605. in festo Sancti Josephi coram confertâ multitudine è sacro suggestu de laudibus ejusdem Sanctissimi Viri perorans, pronunciare nondubitavit, Patre Carolo Veron

ejusdem Ordinis teste auriculari, & in suo Opere Gallico, cui titulus, *Triomphe de Saint Joachim & de Sainte Anne*, lib. 4. cap. 12. Relatore. Si quinque vel sex Doctores seu Theologi alicujus meriti invenirentur, qui Sanctissimum Josephum secundo sanctificationis modo donatum, idest à peccato originali præservatum fuisse assererent, se eis indubitanter adjuncturum, ejusmodique assertum tot tantique ponderis rationibus futurum, ut omnis æqui Judicis assensum esset obtenturus.

Joannes Carthægena ex Ordine Minorum & ipse celeberrimus tomo 1. de Arcan. lib. 4. homil. 12. postquam asseruit esse opinionem Authorum sine numero, quod Divus Josephus fuit in utero ab originali mundatus, addit *Immò Eruditissimus noster Bernardinus de Busto Marial. 4. part. serm. 12. postquam retulerat opinionem cujusdam dicentis divinius præservatum fuisse ab originali culpâ, non audens illam damnare ait, utrum autem Joseph ab originali maculâ præservatus fuerit, ipse Deus novit qui talem in Patrem Putativum sibi, & Governatorem suæ Humanitatis, & dilectissimæ Matris suæ Conjugem super omnes homines elegit.*

Pater quoque Jacobus Lobbetius è Societate Iesu Leodiensis tom. 3. quæst. Evangelicar. quæst. 1. de sancto Iosepho asserit quosdam fuisse inventos qui idem asseruerint, conceptionem scilicet D. Iosephi fuisse immaculatam uti sponsæ suæ, ut sic sponsus sponsæ fieret conformis.

Hanc opinionem tamen approbare non possum: primò, quia cum Beatissima Virgo Deipara longè altiori titulo sit Mater Christi, quam D. Iosephus sit ejus Pater, non debet hic sponsæ suæ ita in omnibus æquiparari, ut sit per omnia ei par: Quare hoc privilegium quod Divæ Deiparenti tanto labore Doctores vindicarunt, & in cujus possessione est apud piam Ecclesiæ fidem ex Decreto citato Alexandri VII. debet illi esse ita speciale, ut nulli alteri sit communicabile, propter specialem quam habet ad Christum affinitatem: ex quo scilicet Christi caro, ut ait D. Augustinus est caro Mariæ. Cum ergo aliqua pars carnis Mariæ sit quasi

R 2

per

Synopsis

Magnum
D.
Iosephi
R
at

per identitatem pars carnis Christi, aded ut eam portionem carnis quam Divinum Verbum ex Virgine Matre assumpsit, & cum qua ex ejus utero prodiit, nunquam dimiserit, non debuit certè illa caro aded aliquando saltem secundum aliquam sui partem elevanda, fuisse unquam caro peccati, ut fuisset, si B. Virgo originale contraxisset.

IX. Neque tantum non approbo istiusmodi opinionem, sed etiam improbo, nec tutam esse censeo: & quidem P. Lobbetius citatus quaest. 2. Moral. de Sancto Iosepho scribit Urbanum VIII. prohibuisse eam è pulpito jactari, in scholis doceri, & libris impressis vulgari, & si quid emanasset ejusmodi supprimi: cui, si extat, nihil Ecclesiae filiis addendum: sed volvi & revolvi Bullarium Magnum Cherubini in hoc Pontifice, & nullam apud eum talem istius Pontificis Constitutionem reperire potui: cum verò hæc ad intentum meum faceret, Lobbetium mihi notissimum accessi: ex eo sciscitatus sum de isto Urbani à se in isto opere adducto decreto, qui nihil mihi respondere potuit nisi se certò legisse istud decretum, sed non posse recordari apud quem Authorem. Credo tamen ei ut candidissimo ex opinione meà viro.

X. Sed sive extet, sive non extet, istud Urbani VIII. Decretum, tutam non est ista sententia post determinationem Sacri Concilii Tridentini, Sess. 5. in Decret. de pecc. orig. in fin. in hæc verba statuentis: *Declarat tamen sancta Synodus non esse sua intentionis comprehendere in hoc Decreto, ubi de peccato originali agitur, Beatam & Immaculatam Virginem Mariam Dei Genitricem.* Cum enim omnes ex Adamo descendentes per carnalem propagationem in Adam peccasse sine ullà exceptione pronunciet Scriptura, & Adæ peccato inquinari in Conceptione dicat Concilium, ita ut non nisi Virginem solam hoc suo decreto absolvat, satis ostendit temerarium fore ullum alium velle hoc Decreto generali eximere.

XI. Quare hanc Sectionem finio per lepidum quorundam Rabbiorum Commentum, quod aliàs me legisse memini. Hi finxerunt Og Re-

gem Basan, gigantem illum quem Moyfes interfecit, natum ante diluvium, usque ad Moysem vitam produxisse, idest ad annos mille & multos supra: Aquas porrò evasisse diluvii, quod tantæ fuerit proceritatis, ut altissimis quibusque altior Montibus esset, unde non mirum quod omnibus aquis diluvii supereminuerit: quàm ridiculum istud Commentum: Cum ergo nullus sit qui illud non existimabiliter, cavebo, & omninò cavendum, ne qui Sanctissimum Christi Patrem Divum Iosephum in sanctitate gigantem credimus, ejus idem magnitudinem ita protendamus, ut cum aquis peccati originalis, quibus omne humanum genus immersum est, supereminuisse credamus, aliisque ut credant suadeamus, sicque ridiculi fiamus, & vel falsa, vel minus certa de eo affirmando, ut cum magnum faciamus, vera & certa, quæ sufficiunt ad hoc, & porrò dicturi sumus, dubia reddamus. Itaque quaestio proposita procedit solum de sanctificatione in utero primo modo sumptâ, idest de illâ quæ peccatum originale in subiecto supponit, quod adveniendo expulerit.

SECTIO II.

Quid sentiendum de illis qui aliquos Sanctos asserunt in utero sanctificatos.

CERTUM est primò, & de fide omnium homines ab Adamo per viam feminalem descendentes, prævaricationis illius participes (utpote in co tanquam in capite contentos) in peccato naturaliter concipi, & naturâ esse filios iræ. XII

Certum est secundò, ac etiam de fide, sequiturque ex præcedenti, omnes in eodem peccato naturaliter extra uterum nasci: quæ duo Hæretici Pelagiani prætractè negabant, asserentes peccatum Adæ nullum posteriorum ejus reum constituisse, sicque omnes homines, & intra uterum concipi, & extra uterum naturaliter nasci immaculatos. XIII

Propter

XIV. Propter hoc quidam Claudius Dauf-
 quius Canonicus Tornacensis, in libro
 cui titulus *Binoctium*, quem edidit ex-
 pressè contra D. Iosephi in utero san-
 ctificationem, non dubitavit omnes
 illos dicere Pelagianorum Congreges,
 & alterius partis hæresis illorum Con-
 fortes, qui D. Iosephum ex uteri ma-
 terni latebris sanctitate donatum pro-
 didisse asserunt: verùm cum illud impe-
 tiginis nullus hætenus afflicuerit eis,
 qui tot sanctos in utero sanctificatos af-
 feruerunt, nimis temerarius fuit Dauf-
 quius hoc afflicuisse illis qui id dicunt
 de D. Iosepho ut constabit ex dicen-
 dis. Et certè, ut prætermittam quo
 animo hæc Daufquiuis scripserit, hi
 quoad hoc discrepant toto cælo à
 Pelagianis: nam Pelagiani docebant,
 primò omnes homines nasci imma-
 culatos: hi verò tantùm perpaucos,
 eosque insignioris notæ sanctos, ac sin-
 gulariter prædestinatos: Secundò, Pe-
 lagiani docebant nasci immaculatos
 naturaliter: hi verò tantùm Dei spe-
 ciali gratiâ & beneficio: Tertio, do-
 cebant Pelagiani idèd omnes nasci na-
 turaliter immaculatos, quod illorum
 conceptio esset naturaliter sine macu-
 lã, negabant enim illi absolutè pecca-
 tum originale: hi verò docent omnes
 esse naturã filios iræ, & in peccato con-
 ceptos, & idèd naturaliter nascituros
 in peccato in quo concepti fuerant, nisi
 fuissent à Deo ex speciali privilegio ab
 illo in utero purgati propter insignem
 suam supra cæteros electionem & præ-
 destinationem. Quartò, Pelagiani re-
 ducebant suum dogma ad fidem divi-
 nam, hi suam doctrinam tantùm ad fi-
 dem piã & liberam.

XV. Ut tamen quod verum est fatear,
 censo non sine aliquo temeritatis pe-
 riculo speciale illud privilegium in ple-
 risque sanctis etiam insignioris sancti-
 tatis præsumi, nisi id ita probetur, ut
 nihil rationabiliter opponi possit: quia
 sub prætextu illã gratiã sanctificationis
 in utero, inducerentur sine fundamen-
 to tot propositiones particulatæ con-
 tradictoriæ universales, quæ est ex Ver-
 bo Divino, ut enervarent propositio-
 nem universalem, quod nullã ratione
 debet tolerari. Ut igitur aliqua parti-
 cularis propositio talis inducatur, de-

bet iis fulciri rationibus, ut exemptio-
 nem à regulã generali rationabilem e-
 vincant. Confirmatur exemplo Divi
 Augustini tomo 2. epist. 57. quæ est ad
 Dardanum, ubi Sanctus Doctör revo-
 cat in dubium an Jeremias Propheta,
 & D. Joannes Baptista fuerint in utero
 sanctificati, cum tamen de primo ex-
 pressè dicat Scriptura: *Priusquam te
 formarem in utero novi te, & antequam
 exires de vulvã sanctificavi te.* De secun-
 do verò, *Spiritu sancto replebitur adhuc
 ex utero Matris sue.* Si enim Sanctus
 ille Doctör timuit etiam cum illis
 Scripturis in istorum ab illã universali
 lege exceptionem consentire, an non
 temerarium dixeris ex quibuslibet sig-
 nis in speciem tantùm apparentibus
 hunc vel illum ab eã subducere?

SECTIO III.

*An qui à nonnullis dicuntur
 in utero sanctificati, sint
 tales?*

Cum nullus ferè sit hodie Docto-
 rum, qui D. Iosephum in utero
 sanctificatum volunt qui non duxe-
 rint argumentum à sanctificatione plu-
 rium aliorum, quos gravissimi Autho-
 res voluerunt fuisse in utero sanctifica-
 tos hoc modo: Hi, isti, & illi fuerunt
 in utero sanctificati, ergò à fortiori Di-
 vus Iosephus, ex eo quod secundùm
 omnem rationem ipse, ut Christi Do-
 mini Pater eo modo quo infra Part. 2.
 Tractat. 2. videbimus, majorem ha-
 bens affinitatem & proximitatem ad
 Christum omnis sanctitatis fontem,
 potiora mereatur sanctitatis insignia:
 idèd, ut nihil omittamus, videndum
 an solidum sit illud fundamentum: id-
 est an qui à nonnullis dicuntur in ute-
 ro sanctificati sint tales, ut argumen-
 tum ab eis ductum pro sanctificatione
 D. Iosephi subsistere possit.

Dixi Sectione præcedenti non sine
 aliquo temeritatis periculo speciale il-
 lud privilegium Sanctificationis in ute-
 ro prætendi, nisi ita probetur, ut nihil
 rationabiliter opponi possit: ut verò
 ita probetur, non est necesse quod par-
 ticularis propositio per quam dicitur

Synopsis

Magrabit
 D.
 Iosephi
 RV
 III

aliquis exceptus à regulâ universali, quæ dicit omnes ex Adamo descendentes nasci cum peccato, eo modo probetur quo universalis, idest per aliam Scripturam, quemadmodum existimant nonnulli magis apparenter quàm verè. Sed ista est legis quantumvis universalis natura, ut non ita universaliter intelligatur, quin juxta antiquam patoëmiam ex se, sine ullâ aliâ expressione, admittat exceptionem quando subest causa rationabilis. Porro ut exceptio sit ex causâ rationabili, sufficit quod per prudens iudicium colligi possit, mentem Legislatoris talem casum particularem noluisse comprehendere sub lege universali. Confirmatur evidenter, quia legis essentia est quid morale, unde illa non debet accipi nisi moraliter, idest secundum rectam & prudentem rationem. Cùm ergo ex eâ aliquid sequeretur dissonum illi, non debet admitti, nec ullam in eo casu habet vim, quia non fuit mens Legislatoris casum illum comprehendere sub lege: Hinc *Epicheia Theologorum*: Hinc illud Photii Constantinopolitani in Responsione ad Amphilochem communiter receptum: *Sapè in Scripturâ figura est universalis, non tamen sententia universaliter accipienda.* Quod mirificè probat Cantip. lib. 6. Hypotiposeon cap. 3. Hinc denique illa Jurisconsultorum regula approbata, quæ habetur ex cap. solito, in princip. de Majorit. & obedient. *Terminus universalis non distribuit universaliter quoad illos, ex quorum distributione resultaret dissonus intellectus.* Secundum quam doctrinam Ecclesia ab antiquo tenuit Beatissimam Virginem in utero fuisse sanctificatam, quandoquidem ejus diem Natalem à multis sæculis celebraverit; quam sanctificationem his temporibus explicans, extendit, & docet esse sanctificationem secundo modo acceptam, ut hic sect. 1. in notando: idest quæ nullum supponit in subjecto peccatum, esto nihil de hoc in Scriptura inveniatur expressum, quia rectissimè præsumitur nunquam fuisse Dei mentem, quod purissima Mater sua sub lege communi peccati cum aliis concluderetur.

XVIII. Igitur ut videamus an qui à nonnullis

dicuntur in utero sanctificati sint tales, examinanda est illorum à communi lege exceptio, an sit sufficienti ratione fundata.

Colligunt nonnulli aliquos in utero sanctificatos ex sequentibus: Primò, à signis extraordinariis quæ illorum Nativitatem præcesserunt: Secundò, à signis quæ in ipso eorum Ortu effluerunt: Tertio, ab operationibus raræ & insolitæ virtutis, quas ab ipsis ferè incunabilis produxerunt, & in quibus ad mortem usque sine interruptione perseverarunt. Primo modo D. Ambrosius lib. 4. de fide cap. 4. & Petrus Comestor cap. 68. Histor. in Genes. & alii post ipsos, colligunt Jacob Patriarcham in utero sanctificatum, quia ibi supplantavit Esau fratrem suum natu majorem. Secundo modo alii apud Divum Antoninum 3. part. Summ. tit. 18. cap. 5. §. 6. Sanctum Nicolaum Episcopum Mirensensem, ex eo quod, ut ibi refert Sanctus Antoninus, natus stetit rectus. Tertio modo, alii Sanctum Dominicum Sacri ordinis Prædicatorum Fundatorem apud eundem D. Antoninum ejusdem Sanctissimi Fundatoris dignum filium, quia eodem D. Antonino referente, ab ipsis cunis lectulo suo egrediens, humi jacere gestiebat. Ita de aliis, alii: & omnes ex iisdem tribus capitibus.

Sed duo priora signa, idest quæ eorum ortum præcesserunt, & quæ committata sunt, non fuerunt signa præsentis, sed prælagia futuræ aliquando sanctitatis: & idè non sufficiunt ad statuendum aliquid certum contra legem & regulam generalem: similiter nec illæ operationes insolitæ virtutis & anticipatæ ætatis, quia sunt tantum signa & effectus insignis illorum prædestinationis, cujus Deus voluit acceleratam esse executionem ad majorem eorum æstimationem, & Dei accelerantis finem intentum.

Non sufficiunt etiam Scripturæ ex quibus colligunt aliqui quosdam fuisse similiter sanctificatos, ut de Sampson ex matre sterili nato, quia de eo dicitur Judicum cap. 13. *Erit Nazareus Dei ab infantia sua, & ex utero Matris sue.* De Davide Rege propter verba illa psalm. 70. vers. 7. *In te confirmatus sum ex utero,*

utero, de ventre Matris meatus Protector meus. De D. Paulo Apostolo, quia ille de se dicit ad Galat. cap. i. v. 15. *Cum autem placuit ei qui me segregavit ex utero Matris mee.* De Jobo quia ille de se dicit cap. 31. *Ab infantia mea crevit mecum miseratio, & de utero Matris mee egressa est mecum.* Nam quoad primum: dicitur Sampson Nazareus ex utero Matris suae, non quod ibi sanctificatus sit, sed, ut bene textum ponderanti patebit, eò quod etiam ipsa Mater ejus eo gravida, jubente Deo prohibita sit uti illis quae prohibebantur Nazareis, ne filius ejus Sampson eam fugendo, succum ex vino, vel siceram, quae Nazareis à Deo prohibita leguntur provenientem sugeret, ut sic excellenter Nazareus ostenderetur, non autem ut sanctificatus in utero probaretur: Quoad secundum, Respondeo primò, vel hoc debet intelligi de beneficio naturali ex quo tamen resultat etiam supernaturale, ut vult Dionysius Carthusianus & alii in illum locum, quia nimirum nisi Deus conservaret infantem ab utero & deinceps, non evaderet pericula quae undique occurrunt, & quae nimis longum esse retexere.

XXII. Respondeo secundò cum nostro P. Michaële à Bononià vulgò Incognito in psalmos hunc locum ad litteram sic debere explicari, *In te confirmatus sum ex utero:* id est quod sim in gratià tuà in eaque ita perseverem, ut in eà moriar, hoc ò mi Deus! habeo à te & praedestinatione tuà, quae non potuit non esse gratuita, quandoquidem fuerit antequam utero materno egrederer, & inter homines homo apparerem: atque adeò antequam quidquam mereri possem.

XXIII. Confirmatur hæc ut primarii Psalmodum Interpretis ita humillimi explicatio: Nam verbum illud *confirmatus* si ad litteram accipias, non significat simpliciter sanctificationem, sed in sanctitate confirmationem, nec hanc adhuc strictè, sed tantum ut significat perseverantiam in illà quã ab egressu ex utero matris, quando scilicet circumcisus est, accepit: Nam manifestum est Davidem in gratiã, quam in egressu ex utero dum circumcisus est accepit, non semper stetit, lapsus est enim, Scrip-

turã attestante, in adulterium & homicidium & alia peccata: intelligitur ergo illud verbum, *In te confirmatus sum*, de gratiã illa perseverantiã finalis de quã noster Incognitus ibi.

Quoad tertium: nihil aliud vult ibi Apostolus nisi se ab utero & ante ullum meritum suum per Dei misericordiam prædestinatum, electum, segregatum (quae omnia sunt Synonyma) ut ei Deus post illa sua demerita quae ibi dinumerat, revelaret filium suum, & faceret tandem ex persecutore Apostolum, ut eundem Christum aliis evangelizaret, & annuntiaret: ita Divus Ambrosius, D. Anselmus & Theophylactus, quae si significarent sanctificatum in utero, omnes prædestinati ante prævisa merita (quos ego censeo prædestinatos insigniter) possent dici sanctificati in utero. Cum ergo hoc consequens esset nimis absurdum, imò heterodoxum, illud ex quo hoc sequeretur non est admittendum.

Quoad quartum Respondeo cum Divo Thomã 3. part. quæst. 27. art. 6. ad 3. miseratio de qua loquitur Job non significat virtutem infusam, sed quandam inclinationem naturalem ad actus istius virtutis, eodem modo quo illud Ecclesiastici cap. 1. *Initium sapientiae timor Domini & cum fidelibus in ventre conceptus est.* Hoc enim debet accipi secundum quod aliqui ex naturali dispositione, atque ingenitã indole, apti sunt, & inchoationem aliquam habent ad Dei timorem.

SECTIO IV.

An ergo nullus omninò in utero sanctificatus?

ET si nulla sit difficultas, apud benè sensatos, quod quamvis nulli essent alii de factò in utero sanctificati, posset tamen adhuc fieri quod in Divo Josepho tot essent rationes, adeoque relevantes, ut propter illas id illi privilegii denegari non posset: quemadmodum Divae Deiparæ non potest negari præservatio à peccato originali, esto nihil de hoc inveniatur in Scripturã, vel ullum produci possit ex illà ejusmo-

Synopsis

Ingratitudo
D.
Josephus
SV
an

eiusmodi præservationis exemplum: quia tamen argumentum quod à sanctificatis aliis trahitur à Doëtoribus ad D. Iosephum tanquam à minori ad majus, non est leve aut contemnendum, ideò postquam tot & tantos sanctificatorum classi à nonnullis assertos ab eà exclusimus Sectione præcedenti, opereremur duxi operosius inquirere, an nulli sint omninò in utero sanctificati?

XXVII. D. Augustinus tom. 2. epist. 57. quæ est ad Dardanum videtur negare, quia ibi ut adhuc diximus supra num. 14 dubitat etiam de Jeremiâ Propheta, & de D. Joanne Baptistâ, an hoc privilegio donati fuerint: De quibus duobus, exclusis aliis, restare videtur difficultas. Et quidem D. Augustinus, ubi supra ratione quâdam in speciem plausibili contra istorum duorum & omnium in utero sanctificationem argumentatur hoc modo: Quia sanctificatio quâ homo efficitur templum Dei non nisi renatorum est: Nemo autem potest renasci nisi prius natus fuerit, ergo nemo prius sanctificatur quàm utero nascatur.

XXVIII. Verùm argumentum illud D. Augustini etsi valeat ad probandum neminem secundum communem legem sanctificari nisi jam natum ex utero, non tamen ad probandum neminem posse in utero sanctificari ex privilegio, quamvis enim hi, inquit D. Thomas 3. part. quæst. 68. art. 11. ad 1. necdum prodierint in lucem, ut cum aliis hominibus vitam ducant, sicquæ non possint subijci actioni hominum, ut per eorum ministerium Sacramenta recipiant ad salutem, possunt tamen subijci operationi Dei apud quem verè vivunt, ut quodam gratiæ privilegio sanctificentur.

XXIX. Igitur licet concederemus neminem sanctificari nisi per regenerationem, nec regenerari sive renasci posse quemquam qui prius non sit natus, ut vult in argumento D. Augustinus: Attamen nasci aliquis etiam dicitur, quamvis ex utero non sit egressus, ut patet ex Scripturâ Matth. cap. 1. de Christo Domino, de quo solum in Virginis utero concepto dicit Angelus Divo Iosepho. *Ioseph noli timere accipere Mariam conjugem tuam, quod enim ex eâ natum est de spiritu sancto est.* Quia nimirum

puer accipit vitam in utero Matris, ibique verissimè vivit. Datur ergò duplex nativitas, una in utero, altera ex utero: atque ita qui in utero jam natus est, etiam in utero renasci potest, non quidem ut ille qui natus est ex utero, per operationem hominis seu Baptismum, sed ut vivens apud Deum, qui huic legi Sacramentorum potentiam suam non alligavit, ut non possit per se quod potest per illa, quando & cum quibus voluerit.

Dico ergo certum est Hieremiam Prophetam, & D. Joannem Baptistam fuisse in utero sanctificatos: de hoc nullus est relictus ambigendi locus: Scriptura enim est nimis clara & expressa pro utroque. Pro Hieremiâ namque sic ait: *Priusquam te formarem in utero novi te, & antequam exires de vulvâ sanctificavi te.* Jerem. c. 1. Pro D. Joanne Baptistâ verò Luc. cap. 1. *Spiritu Sancto replebitur adhuc ex utero Matris sue.* Quid clarius? quid expressius? Pro hæc non citò Authores, quia est ita communis omnium Patrum, Doëtorum, Interpretum & fidelium, ut vix ullum sciam præter D. Augustinum qui de illis dubitet: imò cum tempore Divi Augustini maxime urgerent Pelagiani qui negabant peccatum originale, & docebant homines nasci immaculatos, ut monuimus hic supra: Probabile est D. Augustinum ita docuisse, non quod ita sentiret, sed ut ostenderet quàm maxime ab illâ nefariâ hæresi recedendum.

Sed sive ita censuerit D. Augustinus, sive non, respõderi possit ad istas Scripturas, illas convenienter intelligi non de sanctificatione reipsâ, sed secundum Dei prædestinationem: ut sit sensus quod Jeremias antequam exiret de vulvâ prædestinatus fuerit ut esset Sanctus: & Joannes ut repletur Spiritu Sancto.

Sed contra hanc explicationem audiendus D. Bernardus epist. 154. paulò post inquit ubi nostram sententiam defendit his verbis. *Jeremia dictum est, Priusquam te formarem in utero novi te, & antequam exires de vulvâ sanctificavi te. Quàm pulchrè inter figuratorem in utero, & parturitionem ex utero Divinum distinxit oraculum: ut illam*

sanctum præcognitam, istam & Sanctitatis munere præornatam ostenderes, ne quis Prophetæ prærogativam de solâ præscientiâ seu prædestinatione putaverit æstimandam. Ita de Jeremiâ D. Bernardus. Cujus argumentum ita reducitur: Cùm in illis verbis, *Præquam te formarem in utero novi te*, significetur præscientia, seu prædestinatio istius Prophetæ, procul dubio in eo quod sequitur, *Et antequam exires de vulvâ sanctificavi te*. Aliud quàm Prædestinatio seu præscientia illa intelligitur, ergo sanctificatio ipsius reipsâ: quid apertius?

XXXIII. Tum deinde Bernardus à Jeremiâ Prophetâ progrediens ad D. Joannem Baptistam sic prosequitur. *Eslo tamen ut hoc de Jeremiâ concedamus, quid respondetur de Joanne Baptistâ: quem Angelus pronuntiavit Spiritu Sancto repletum iri adhuc in utero Matris suæ? Prorsus hoc ad prædestinationem præscientiamve referri posse non arbitror: verba nempe Angelus (sicut ipse prædixit) completa absque dubio sunt in tempore: & quem prælocutus est Spiritu Sancto replendum, non est fas credere non repletum, idq. loco & tempore quo prædixit. Certissimè autem Sanctus Spiritus quem replevit sanctificavit.*

XXXIV. Sed quid his immotor Sanctæ Ecclesiæ (quæ columna est & firmamentum veritatis, & cujus sensus omnibus prævalet) præcepto festum Nativitatis Sancti Joannis Baptistæ solemnissimè celebratur, ita ut teste D. Augustino isto die tres Missæ antiquitus celebrarentur, ergo D. Joannes Baptista in suâ Nativitate Sanctus extitit: ex eo namque Ecclesia aliorum Sanctorum celebrat mortem non Nativitatem; quia illos die mortis, non verò Nativitatis, Sanctus fuisse existimat: ergo D. Joannis ortum celebrat, quia illum Sanctum fuisse credit. Validissimum est hoc argumentum, quia non sine magnæ periculo censura, aut gravi Ecclesiæ offensione asserti potest, Ecclesiam in festorum celebratione errare posse. Cùm autem illam non errare in illorum celebratione, pendeat ex eo quod tale festum verè sit sanctum & veneratione dignum, quod non esset, si ejus objectum esset non sanctum & in peccato; nullo pacto licet dubitare Nativita-

tem Sancti Joannis Baptistæ ab Ecclesiâ semper celebratam non fuisse sanctam.

Eodem modo ex celebratione Nativitatis Beatæ Virginis colligit Sanctus Bernardus natam Sanctam epist. 174. in initio. *Sei & ortum Virginis*, inquit, *didici ab Ecclesiâ inabitanter habere festivum atque sanctum, firmissimè cum Ecclesiâ sentiens in utero accepisse ut Sancta prodiret.* Vide etiam in hanc rem P. Valquez 3. part. disp. 114. cap. 2. & nostrum Franciscum Bonæ spei tom. 4. tract. 2. disput. 12. de peccato orig. dub. 5. ad finem in Appendice.

SECTIO V.

Sanctus Iosephus fuit in utero Sanctificatus.

XXXV. **I**N mundi hujus aspectabilis opificio nonne hoc inter admirabilia mirandum, quod terra creatur inanità & vacua sine plantis; Cælum rudè sine Planetis, lux etiã ipsa imperfecta sine radiis, quarto enim tantum die creatus est Sol, à quo perfectio luminis omnis. Aqua verò sola, obiectante gravissimo & antiquissimo Doctore Tertulliano lib. de Baptismo, statim ab initio cum totius suæ plenitudine perfectionis producit? Hujus differentie causam si ab illo requiris? reddidit illam sic ille tibi: *Solus liquor*, inquit, *semper materia perfecta, læta simplex, de suo pura, dignum Dei vestraculum subiebat.* Hoc ille non minùs subtilitè quàm benè. Etenim Genes. cap. 1. versu 2. *Spiritus Domini ferebatur super aquas* Quare verò a quam solam, ex eo quod futura erat Divini sedes Spiritus, voluit Deus statim ab initio creationis suæ esse cum totâ suâ perfectione? nisi ut per hoc symbolum intelligeremus quod si res ita se haberet in corporalibus, quanto majori ratione in spiritalibus?

Ergo si hæc collectio non inèpta est, sequitur quod inter omnes creaturas illæ ab initio & quàm primùm gratiæ plenitudinem acceperint; quæ probantur fuisse Dei hominis (qui fons est indefectibilis omnium gratiarum) vestraculum.

S

glucis

Synopsis

magnum
D.
Iosephi
SV
am

culum: Quapropter cum Maria Diva Deipara, quæ Deo de carne suâ corpus apravit, quæ cum in utero gesta vit, primum sit & præcipuum ejusdem veltaculum, idèd illa ut talis statim in primo sui esse gratiæ plenitudinem accepit: Sed post illam longè Beatissimam, quis secundùm ejusdem Dei nostri gestatorium? Nonne D. Joseph, ejusdem purissimæ Virginis Sponsus Virgineus? quoties enim ille illum in sinu molliter fovit? quoties in ulnis gestavit? quoties oscula fixit? quoties ipse Jesus ex Matris brachiis exiit in Josephi collum, eique reddidit basia? Tandem nonne ille illum adhuc in utero Matris illatebratum, & deinceps, de labore suo, de sui fultore vultus sustentavit? Ergò ille uti secundum Dei hominis post Virginem Sponsam veltaculum, ita secundum post illam gratiæ privilegium obtinuit; & ut in dignitate nullo dato inter medio suppar, ita supparem gratiam, idest sanctificationis in utero accepit: Ecce sub hâc umbrâ nostram de Sanctissimo Christi Patre, Custode, Altore, mentem & omnium jam ferè Fidelium.

XXXVIII

Lotinus & alii in hanc quoque mentem, Benedictionem quam Deuteronomii cap. 33. moriturus Moyles dedit Josepho Aegypti Pro-regi, accommodant D. Josepho, cujus ille fuit prima ac præcipua figura. Hæc benedictio talis est. *Joseph quoque ait de benedictione Domini terræ ejus, de pomis cæli, & rore, atque abyſſo subjacente. De pomis fructuum Solis & Luna, de vertice antiquorum montium, de pomis collium æternorum ea de frugibus terræ & de plenitudine ejus. Benedictio illius qui apparuit in Rubo veniat super caput Joseph, & super verticem Nazaret inter fratres ejus.* In quæ verba sic Lotinus. Aliqui non ineptè accommodant istam benedictionem ad Sponsum Mariæ Joseph, cum Christus Mariæ naturalis Filius, dicatur etiam Filius Joseph, qui fructus cæli est solis & lune, quoniâ Christus dicitur Sol, Maria Luna; & Cæli ac roris, quia Christus operâ Spiritus Sancti, & irroratione cælesti genitus est. Quidam hinc inferunt ob similitudinem inter Sponsum & Sponsam decuisse ut Joseph suo modo particeps esset privilegiorum Sponsæ, & ut benedictio ejus qui apparuit in Rubo,

idest in Maria, quæ per Rubum significatur, sicut venire super caput Josephi Pro-Regis Aegypti Moyles hoc loco paulò post precatur, sic veniret super Sponsum Mariæ præfiguratù in illo; essetq; benedictio hujus de pomis Solis & Lunæ, idest Christi ab originali peccato prorsus immunis, & Mariæ ab eo præservatæ, ut saltem ipse in utero sanctificaretur. De vertice antiquorum montium, & de pomis collium æternorum, idest illud solum Sanctorum qui sunt in utero sanctificati, ut Jeremias & D. Joannes Baptista. Hæc Lorinus in cap. 53. Deuteron. Aliam longè aptiorem expreffioremq; hujus rei figuram vide infra.

Quod si dicas nihil in Scripturâ de hâc D. Josephi in utero sanctificatione haberi aut ex eâ posse evidenter educi: Respondeo cum Gersono ferm. de Nativit. B. Virginis Consider. 2. nihil ibi mirum: Nam nihil in eadem Scriptura habetur, aut ex eâ educi potest de Beatæ Virginis in utero sanctificatione, hoc est, Conceptione immaculatâ, nihil etiam de multis aliis utriusque excellentiis, prærogativis, gratiis & virtutibus. *Sunt enim multa, quæ fecit IESVS, quæ se scribantur per singula, nec ipsum arbitror mundum capere posse eos qui scribendi sunt libros.* Joan. cap. ultimo Non putarunt Evangelistæ necessarium verba jactare hîc, ut alibi, ubi res ipsa per se loquebatur: Cum enim illam Christi Matrem, istum Patrem (utrumque suo modo) asseruerunt, omnia quæ de illis magna dici poterant satis insinuasse censendi sunt: Nam in his continetur quidquid verâ ratione de illis magnum excogitari potest, & ex his colligendum sine ulla hæsitatione Deum in illos congestissè vel formaliter vel eminenter quidquid aliis Sanctis collatum fuisse invenitur.

Nititur ergò hoc assertum de Divi Josephi sanctificatione in utero, ratione: Porro ratio fundatur immediatè in ipsius Paternitate ad Christum, sicut immaculata Conceptio Beatæ Virginis in ipsius Maternitate: Mediatè verò in Sacrà Scripturâ licet non ita clarè: Nam & huic & illi, debitum pro vinculi obligationisque filialis ratione reddendum honorem, ut natura & ratio, ita

ita Divina docent eloquia. Et argumentamur eodem modo proportione servatâ de Paternitate D. Iosephi in ordine ad ipsius in utero sanctificationem, quo de Maternitate Divæ Deiparæ in ordine ad ipsius præservationem à peccato, ut scilicet quia hæc altiori titulo est Mater Christi, quàm D. Iosephus ejus Pater, ita ipsa propter altissimam Maternitatem, altissimo gratiæ privilegio, justitiæ scilicet originalis & præservationis à peccato, condecorata sit: Ille verò quia in ratione Patris proximè ad illam accedit, ut infra ostendetur part. 2. tract. 2. gratiæ proximæ illi privilegio, quod est sanctificationis in utero, donatus sit.

CAPUT II.

*Probatur hoc nostrum Affer-
tum rationibus.*

- I. **P** RIMUM & commune argumentum ducitur ab exemplo aliorum qui fuerunt in utero sanctificati: si enim Jeremias Propheeta & D. Joannes Baptista fuerunt in utero sanctificati, ut probavimus cap. præcedenti sect. 4. Cur hoc Privilegii negatum fuisset Patri Jesu D. Iosepho? Hoc argumentum supponit D. Iosephum non esse minorem illis, quod partim constat ex dictis supra tract. 1. magisque patebit ex dicendis in decursu operis.
- II. Non acquiescunt aliqui huic argumento: volunt enim totam rationem illorum quæ fecit Deus ad extra esse ipsius voluntatem: unde, inquirunt, non sequitur quod si supradicti fuerunt in utero sanctificati idem sit dicendum de D. Iosepho, eo quod ejus dignitas eminentior sit, & ordinatio ad Christum omnis sanctitatis fontem longè strictior dignitate vel ordinatione illorum; quia ratio cur supradicti fuerunt in utero sanctificati non est eorum dignitas futura, ut supponitur in argumento, sed sola Dei voluntas.
- III. Mihi tamen certissimum est & indubitatum illud argumentum: quia & si omnium quæ fecit Deus ad extra ratio à priori sit voluntas Dei, atque ve-

rum sit quod omnia quæ fecit Deus, ideò fecerit quia voluit: in illis tamen quæ non habent rationem finis, fuit etiam aliquod illorum motivum ex parte creaturæ: verbi gratiâ, Beata Virgo fuit immunis à peccato originali in suâ Conceptione, &c. hujus rei ratio quidem à priori est quia Deus voluit, sed quia hæc immunitas à peccato originali, &c. non habet rationem finis, verissimum esse constat quod hæc immunitas illi collata sit quia futura erat Mater Dei: quod autem futura erat Mater Dei, cum habeat rationem finis, nullam habet rationem ex parte Virginis, sed tota ratio est voluntas Dei: similiter D. Joannes Baptista fuit in utero sanctificatus, & hoc ideò quia Deus voluit: sed hoc voluit Deus quia ita conveniebat, ut aptus fieret & idoneus ad eminentem gradû, & excellens illud munus subeundum, ad quod illum elegerat: Quare currit primum nostrum argumentum, & omninò dicendum cum communi Doctorum, quod omnis ratio sanctificationis in utero ex parte creaturæ est propter sanctificati futuram excellentem dignitatem: unde cum quæcumque tandem sit aliorum Sanctorum qui in utero sanctificati sunt dignitas, minor sit semper Paternitate D. Iosephi, de quâ part. 2. tract. 2. sequitur manifestè quod si illi sanctificati, & hic: idque à fortiori.

Et certè si hoc olim de illo asseruerunt tot nobiles Theologi, qui tamen leviter tantùm attigerant rationem Paternitatis ejus ad Christum, vixque illum arbitrati sunt amplius quàm Patrem Putativum, Nutritivum, & Custodem, quid jam dicendum, cum eandem Paternitatem tam strictam videmus, quam ostensuri sumus infra part. 2. tract. 2.

Deinde si D. Iosephus fuisset Pater Christi per generationem, ut potuit esse ex Doctrinâ Patris Suarez tom. 2. in tertiam partem Divi Thomæ quæst. 32. disputat. 10. Sect. 3. ubi etiam censeat hanc assercionem adeo esse certam, ut contraria nec probabilis nec verisimilis videatur, nonne eodem prorsus modo de illo argumentaremur, quod de Beatissimâ Virgine ejus Matre per generationem

Synopsis

Magnalium

D.

Iosephi

SV

i v.

v.

generationem ob easdem rationes? certissimumque nobis esset de illo consequenter, ut de illa quod gratiam originalis iustitiæ accepisset? quis inficiabitur? Quare cum ipsius Paternitas ad Christum non longè ablit ab hâc Paternitate per generationem, sed illam proximè & immediatè attingat, quem admodum dicturi sumus part. 2. tract. 2. sequitur quod illa gratiæ privilegia acceperit, quæ proximè accedunt ad prærogativas Patris per generationem: Atqui gratiæ privilegium proximè accedens ad illud Patris per generationem (quod est gratia iustitiæ originalis) est gratia sanctificationis in utero, illam ergo abs dubiè accepit.

VI. Et verò cum Christus Dominus sit verè filius D. Iosephi, certè cum hic respectus filii, quem habet ad D. Iosephum tanquam Patrem, sit incomparabiliter major quocumque alio, quem habet ad alias creaturas, exceptâ solâ Beatissimâ Virgine, debet quoque pluris ab eo æstimari & haberi: sed quædam inter illas hoc privilegio sanctificationis in utero honoratæ sunt, ut diximus, ergo hoc D. Iosepho non est denegandum: ad cõ enim naturalis est filiorum erga parentes honos, ut *lex iis*, inquit Cicero pro Milone, *Non tam sit nobis data, quam nobiscum nata, eam non didicerimus, verum ex ipsâ naturâ hausimus, ad eam non docti, sed facti, non instituti, sed imbuti simus.*

VII. Neque dicas D. Iosephum non esse Patrem Christi generatione: Respondeo enim huius locum tenere per gratiam, ideo si non parisi, suppari saltem est meriti in ordine ad istum honorem: quare cum, si Pater esset Christi per generationem ei deberetur gratia iustitiæ originalis: ita ex quo huius locum tenet ex Dei electione, non potest ei negari privilegium huic suppar, quod est privilegium sanctificationis in utero.

VIII. Quod si SS. Patres & non infimæ notæ Doctores docent plures alios non in lege gratiæ solùm, sed etiam scriptâ & naturâ, fuisse in utero sanctificatos, vide Egeppum lib. 5. Comment. D. Hieron. in epist. ad Galat. cap. 1. D. Ambrosium lib. 4. de fide cap. 4. S. Ephrem orat. de Transfiguratur. Meta-

phrastem serm. de Sancto Jacobo, D. Bernardum epist. 174. S. Anastasium Nicen. in quæstion. Sac. Script. q. 59. apud Bibliothecam SS. Patrum tom. 6. S. Antoninum 3. part. summ. tit. 18. cap. 5. §. 6. Petrum Commestor. in Genes. cap. 66. Dionys. Carthus. in Genes. cap. 28. Jacobum Christopholitan. in Cantic. Magnificat, Carthagennam lib. 4. de Arcan. hom. 3. & alios, an pluribus verbis opus erit, ut hoc idem de D. Iosepho apud Deum, tanto, idem nobis persuadeamus?

Tandem cum peccatum sit servitus sub diabolo, ut constat, certumque sit ex præcedenti capite: Divum Joannem Baptistam & Jeremiam Propheta ex ipso utero ab illa fuisse erutos, quâ ratione credibile esse potest Divum Iosephum Christi Domini tam strictè Patrem, diutius in eâ servitute quàm illos fuisse relictum? Aristoteles in problem. lect. 29. quæst. 13. ait: *Et si iniquum est liberum asseruisse eum qui servus est, longè tamen iniquius servum sanxisse eum qui liber est.* Quare ablit à me, ablit ab omnibus piè de observantiâ Christi Jesu erga Patrem suum sentientibus, ut segnius se erga Patrem suum quam erga servos gessisse sentiant.

Postremò, prima sanctificatio quam Deus per se præstat est longè uberior & efficacior illâ quam præstat per hominem mediante Sacramento: quia hæc quam præstat per hominem mediante Sacramento est ordinaria & cõmunis, illaverò quam per se præstat est extraordinaria, quia est ex ratione & motivo supra commune. Sed uberior & efficacior debebatur Divo Iosepho prima sanctificatio, ut Patri Christi Domini quam cæteris omnibus, ergo illam de facto accepit.

Concludo per ea quæ Nicolaus Abbas Discipulus & Secretarius D. Bernardi Abbatis Clarevallensis lib. 9. ep. 9. de Divâ Virgine, ea applicando ejus suppari & sponso D. Iosepho, præsumuntur multa de D. Iosepho quæ nusquam leguntur, & præsumptionibus standum est donec probetur in contrarium.

CAPUT III.

Alia hujus asserti nostri munimenta ab Autoritate.

- I. I suos quondam Scyrhæ Principes cum nascebantur extulerunt in clypeis ad belli præjudicium: si suos Athenienses Sacerdotalibus ornarunt infulis ad pacis auspiciam: si suos Persæ adverso soli opposuerunt ad Religionis mysterium: si suos Romani humi straverunt ad miseriarum exemplum: si suos Turcæ militari vexillo circumvolverunt ad jactantiam: si suos Græci purpurarunt ad pompam: si denique suos Parthi casside exceperunt ad militarem gloriam, quomodo à nobis excipiendus Sanctus Joseph nascens verè Princeps noster, quia Cœli terræque Reginae Conjux & Sponsus: quia Dei nostri verè Pater: quem cum Deus ad tantam evexerit dignitatem, credimus vestitu sanctitatis deaurato amictum, omnigenarumque virtutum varietate circumdatum produisse ex utero in hanc lucem, longè meliori quam illi præfagio, quia totius mundi bono. Devexerint formicæ frumentum ad Mydæ cunas singulari numinis beneficio, quæ rerum omnium præfagebant copiam sub eo Rege futuram: quid hoc est si conferas cum subiecto quod tractamus? nonne pensandum futurum hunc qui tanto splendore nascitur longè feliciori auspicio servatorem frumenti & panis electorum? Platoni cunabula mille apes resperferint aut in D. Ambrosii vagientis labiis sesfitarint in argumentum aliquando futuræ eloquentiæ: sed D. Josephus futurus est Pater Verbi verba vitæ æternæ habentis, & illa de corde suo proferentis, quanta inter hunc & illos distantia?
- II. Illius ergo cunas Sol solus dignè depingat, cuius ut ortus est in lumine, sic D. Josephi in splendoribus sanctitatis: quod aliis iterum argumentis probatum imus: ac primò quidem à Revelationibus quas peculiaribus quibusdam personis notæ sanctitatis, & in ejus opinione mortuis, à Deo factas

esse scimus, quales etiam in aliis materiis multas esse, & fuisse, & antiqua historiatarum monumenta, & nova etiam experientia comprobant: quæ si Doctorum virorum approbatione firmentur, magnum semper in Ecclesiâ pondus habuerunt: Cum etiam illis uratur pro Canonizatione Sanctorum ut patet in Sancto Paulo primo Eremitâ, quem ex solâ Sancti Antonii Abbatis depositione, cui revelatio de ejus gloria facta est, factis Sanctorum adscripsit: & in Beato Aloysio Gonzagâ Societatis Jesu Religioso pro cuius Beatificatione & Canonizatione magni illius Societatis Patres, Revelationem de ejus summâ gloriâ Sanctæ Mariæ Magdalænæ de Pazzi Ordinis nostri Moniali factam, in Processu informativo pro eodem Beato Viro, inter probationes robustissimas non omiserunt, etiam antequam illa esset solemni ritu Sanctorum albo adscripta.

In his Revelationibus pro hæc Divi Josephi sanctificatione in utero illam produco quæ facta est venerabili forori Margareta à Sanctissimo Sacramento Ordinis nostri, & Reformationis S. Matris nostræ Theresiæ, cui ob eximiam vitæ sanctimoniam arcana multa, præcipuè de Beatâ Virgine & D. Iosepho Deus patefecit: inter quæ hæc refert Author ejus vitæ lib. 8. cap. 13. Gallico idiomate confcripto, quæ sic latinè reddo, primò, *Mox, inquit venerabilis illa Monialis, ut Divus Iosephus fuit Deiparæ in sponsum propositus, sanctitas ejus ipsi innotuit. Secundo, infusa in materno sinu divinitus sanctitas, eum originali maculâ expiavit. Tertio, sicq; Deo consecratus antequam natus, dum vixit omni mortalium amicitia, quæ non ex Deo est, æternum valedixit. Quarto, Virgo sola sine D. Iosepho cognatâ Elizabetham visitatura, in Montanâ perrexit, eam quàm paucis affata. Quinto, potissimum illarum colloquium fuit cum mutuis salutationibus mysteria in se patrata conferrent, invicemq; adgratulentur, in orationibus Divinisq; laudibus celebrandis. Sexto hanc solam dum vixit parentibus suis visitationem exhibuit, ab omni mortalium omnium amicitia & familiaritate abjuncta. Septimò, in eâ ne unus quidè gressus ne actio unica, imò ne verbum inatferens. Octavo, nihil*

Synopsis

Magnificat

D.

Iosephi

SV

ei prater Nazarethanā domunculam. Nonō, in verbi eterni homini uniti contemplatione & veneratione raptā totos novem menses impregnationis suae exegit. Decimō, vix in lucem editus caelestis pueri Iosephi amoris objectum fuit, cuius pedibus manibusq; divinis basia mille dedit. Undecimō, Angelorum Phalanges in terras descendere infantiq; verbo laudes canere & venerationem adhibere vidit. Duodecimō, illum ipsum ipse octavo die circumcidit. Decimo-tertio, Deipara Virgo per 40. Purificationis dies ita divinis filii sui in cunis ante oculos vagientis conspectu raptā fuit ut illos omnes insomnes ac sine cibo & potu duxerit. Decimoquarto, Pastores qui semel tantum stabulum Bethleemiticum adierunt & infantem in Spiritu & veritate adoraverunt non est allocuta. Decimoquinto, illi nihil prater corda & voluntates obtulerunt. Decimosexto, sacra Regis aeterni stabula quae spreverunt alii Iudaei Magorum pietas stratis ad adorationem perveni humi corporibus subivit. Decimosextimo, alternis allata munera (quae fuerunt in quantitate mediocria utpote clientelaria) in spiritu & veritate Regem Regum sub nostrā infirmitate latentem agnoscens, ad ejus pedes litavere. Decimo octavo, neque hic institutum solvit Deipara silentium, cui & Magi obsecundarunt, cum nemo ex tam copioso eorum Comitatu sacra tella subierit. Decimonono, sacram ad templum deferentes prolem proficiscuntur taciti Ioseph & Maria, in templo, ne Simconem vel Annam allocuti. Vigesimo, per Iosephum didicit virgo abscedendum cum prole in Aegyptum. Vigesimo primo, eo in itinere maduerunt saepe ex nimio frigore pueri ocelli, quos in piam Matrem identidem reficiens cor ejus doloris gladio transiit. Vigesimo secundo, in Aegypto resurgens in facie pueri divinus splendor, tantum extorsit respectum, ut nullus eum accedere ausus sit nisi cum reverentia, quamvis nihil de ejus divinitate suspicarentur. Vigesimo tertio, Aegyptiorum Nazarethanorumve nullus ausus est vel eum osculari, vel manus correctare, cum hoc privilegii soli Mariae & Iosepho videretur deberi. Vigesimo quarto, nunquam Maria & Ioseph ab Aegyptiis ut caeteri Conciives tractari, ab illis tamen tribus sacratissimis personis, quas suspiciebant, secretā vi omnis illorum semper dispul-

sa tristitia. Vigesimo quinto, decimo quinto mense ablactatus infans, qui firmatis paulatim pedibus incedere tentans, modo in Mariae, modo in Iosephi, ruebat amplexus. Vigesimo sexto, Aegypto excessere taciti non sine vicinorum marore. Vigesimo septimo, praterquam quod vix de rebus necessariis colloqui soliti erant, in ipsis etiam divini infantis mirabilibus enarrandis admodum parci erant. Vigesimo octavo, Per pauca filius illis loquebatur, filio pauca illi, & non nisi summe reverenter. Vigesimo nono, in utriusque corda sanctiores emittere non cessabat igniculos, exterius etiam in eorum oculos divinitatis suae tot exibat radios, ut toti exesuerent divini incendiis amoris. Trigesimo, operas suas aliquando Ioseph foris elocabat, non tamen in arduis, quamvis caelitus omnes artes calleret, ne nimium distraheretur. Trigesimo primo, suppeditabatq; Deus laborem humilitati, orationi, atque silentio, aliisq; virtutibus ejus congruum, vulgariq; ac modesto familiae suae victui sufficientem. Haec Venerabilis illa Carmelitissa: ubi puncto 2. habentur quae hic asero de D. Iosephi in utero sanctificatione, quibus tamen caetera adjecti, quia aliis a nobis aliis de illo dicendis fulcro futura.

Probatur secundō autoritate Ecclesiae Jerosolymitanæ quae in Officio de Sancto Iosepho hanc sententiam ab antiquo recepit, ut docuit in Concilio Constantiensi Joannes Gerson Cancell. Paris. in Sermonibus. ibi habito de Nativitate B. Virg. Confid. 2.

Probatur tertio Autoritate antiqui Breviarii Ordinis Carmelitarum in Officio de eodem S. Iosepho ab illis ubique terrarum celebrari solito, ut observavit P. Leo à S. Joanne, ejusdem Ordinis & Provinciae Turonicae, Christianissimi Regis Ecclesiastes ordinarius, in sermone de S. Iosepho: quod Officium licet in recentioribus ejusdem Ordinis Breviariis mutatum sit in aliud, non tamen id ex eo cōtingisse putandum, quod sententiam illam abjiciendam esse sit existimatum, sed quia iudicatum illud ad normam Breviarii Romani pro uniformitate esse redigendum.

Probatur quarto, quia hanc sententiam à Joanne Gersono ut supra in Concilio Constantiensi praedicatam, & ut praefertur autoritate Ecclesiae Jeroso-

Jerosolymitanae roboratam, Patres dicti Concilii pie receperunt, cum ei non contradixerint, permiserintque sermonem illum typis mandare cum annotatione quod ille in eorum publico confesso predicatus fuisset, quod certe nunquam erant toleraturi, si hac sententia eis displicuisset, quin etiam Jacobus de Valentia Episcopus Christianopolitanus in Expositione Cantici *Magnificat*, ad illa verba: *Quia fecit mihi magna qui potens est*, ante finem: *Afferit sermonem istum fuisse pergratum & acceptum totius Ecclesiae ibidem congregatae faciei, & quod propterea abinde coeperit celebrari Festum Sancti Josephi in pluribus Ecclesiis Galliarum, & specialiter solemnizari in Ecclesia Valentiana Hispaniarum.*

VIII. Probatur quinto, ex Decreto Urbani VIII. hic supra mentionato cap. 1. sect. 1. num. 9. quo vetatè pulpito jactari, in scholis doceri, aut libris impressis vulgari nascentem opinionem asserentiam D. Josephum à culpa originali fuisse preservatum, ut tenet Ecclesia de Sponsa ejus, & precipit si quid emanasset ejusmodi omnino supprimi: Atqui Urbano non potuit non esse notum, hanc sententiam de ejusdem D. Josephi Sanctificatione in utero, à multis saeculis in Ecclesia Jerosolymitana receptam, à tempore Concilii Constantiensis in dies magis & magis in valere: Cum ergo contra hanc nihil dixerit, cum tamen daretur occasio, ex quo hæc illi maxime affinis est, profecto argumentum est efficacissimum & manifestissimum, Pontificem voluisse relinquere libertatem hujus pie sententiae, nec censuisse illi esse contradicendum.

IX. Probatur sexto, quia ex communi proloquio in similibus, *Vox populi, vox est Dei*: sed hæc sententia est vox populi, ergo Dei: Neque dicas cum Seneca, *Argumentum pessimi est turba*, quia nimirum turba caeca movetur potius passione quam ratione, inclinatione quam veritate: Respondeo enim hoc essatum non intelligi de turba sed de multitudine, ubi non minus docti quam indocti, magni quam mediocres & parvi, nobiles non minus quam ignobiles, uno verbo ubi omnes in idem conspi-

rant ex solis rationis motivis, in quo casu non est dubium quin vox populi vox sit Dei: hic autem ita res se habet: Nam non tantum turba, sed omnium Ordinum, & statuum Viri prudentissimi & doctissimi, Episcopi, Sacerdotes, Religiosi, Doctores, Concionatores celeberrimi, Interpretes perspicacissimi, Scholastici profundissimi sine numero hanc tenent, & docent, & credunt pie, & si unum Dausquium demas, vix quemquam reperies qui contra hanc velit aperitè: ergo hæc est vox Dei: quare abscedat Dausquius.

Probatur septimo, Præsumptio probat plenè in iis quæ sunt consona veritati, Bartold. in l. 2. in princip. in 2. col. versu *quærit Glossa* 1. in lect. Nicolai de Neapol. ff. *de excus. Tutor.* Bertachinus in Repert. Sed est præsumptio pro D. Josepho ipsum fuisse ita sanctificatum, Ergo, &c.

Certè Paternitatis dignitas quæ reperitur in D. Josepho respectu Christi Domini in se sola spectata, illud privilegium iure exigere videtur: Est enim adeo excellens illa, ac præcellsa, ut citra hypostaticam unionem, & Beatæ Virginis Maternitatem, nihil detur sublimius: Ergo quemadmodum Christus propter unionem hypostaticam fuit per se & naturam suam à peccato originali immunis: Et Beata Virgo ob Maternitatem per privilegium ab eo preservata, ita omnino dicendum est D. Josephum ob istam Paternitatem ab eo quamprimum fuisse liberatum.

CAPUT IV.

Diluuntur argumenta contraria ex Sacra Scriptura petita.

URA inter propositiones oppositas, quantum de unâ dedit, tantum alteri videtur accedere, genus quoddam probationis est unius sententiae, ea quæ pro contraria facere videntur, infringere & ostendere nullius esse ponderis vel efficacitatis. Quare ut nostra de Divi Josephi in utero Sanctificatione sententia jam communiter recepta firmius subsistat

Synopsis

magis
D.
Josephi
SV
ca

subsistat, postquam eam nostris argumentis stabilivimus, contraria dispellendo amplius muniamus, inconcussamque ostendamus: ac quidem hoc capite ea quæ ex Sacris Scripturis educuntur diluamus, idem facturi in sequentibus de iis quæ aliundè.

II. Dausquius Canonicus Tornacensis, quo nullus hanc nostram de D. Josephi in utero Sanctificatione sententiam vehementius impetivit in suo Binoctio, primò objicit illud Job c. 14. vers. 4. ex versione Septuaginta Interpretum. *Nemo mundus est à sorde, ne infans quidem, cujus est unius diei vita super terram.* Undè consequens est, inquit Dausquius cap. 2. & 46. ejusdem sui Binoctii, ut Iosephus Mariæ Vir, cum esset infans unius diei super terram non fuerit mundus à sorde originariâ, ergo neque in utero; si enim in utero fuisset sine sorde, fuisset etiam exiens utero: Est enim D. Bernardi effatum. *Non potest non nasci sanctus, qui in utero Matris est sanctificatus.* Ex hoc verò sic suscipit Dausquius. Quemadmodum Cælestio, Iuliano, Pelagio, Pelagianisque adserentibus omnes absque Adami peccato nascuntur, qui sub illâ universali affirmante suscipiunt hanc, Ioseph natus est absque Adami peccato, suscipiunt propositionem singularem universali subalternam ac in eandem professionem involant: sic qui dicunt Iosephus cum esset infans unius diei super terram, fuit mundus à sorde, opponunt Iobi dictioni contradictoriam, sequè à factorum Librorum autoritate quàm longissimè submovent. Ita Dausquius: addens pro colophone hunc aculeum: *Ego Pelagium & ei congregem turbam abominor, Sacrisq; Codicibus & Iobo adharco: eâ propter Iosephum sanctificatum in utero credere mihi nefas est: ac si qui sanctificatum dicant, de turba Pelagiano congrege sint.* Ecce fulmen irati in nos Dausquii quod extinximus supra cap. 1. hujus Tractatus Sectione 2. num. 13. & cap. præcedenti num. 7. & 8. quò Lectorem remitto.

III. Ceterùm ad istud argumentum & alia similia, sive ex Scripturâ sive ex Patribus, à Dausquio congesta una est responsio, eaque facilis, dicendo per

hanc & similes propositiones, quibus videtur significari quod omnes homines nascantur cum peccato, non excludi privilegia singularis electionis. Sed accipiat Dausquius ad hoc suum palmare argumentum, alit elumbe, duas alias responsiones quibus iram suam excoquat.

Respondeo ergò secundò, Scripturâ istam etiam juxta illam quâ voluit uti Dausquius versionem Septuaginta Interpretum, nihil facere contra nos, quia non dicimus in assertione D. Josephum ex utero procedentem mundum à sordibus, sed mundatum: inter quæ magna est differentia. Primum namque significat eum qui ita est absque sordibus, ut etiam nunquam fuerit in illis: Secundum verò significat illum qui fuit in sordibus, sed ab eis est purgatus. Ultimam asserimus de D. Josepho, non primum: non enim mundus potuit esse D. Josephus semper quem dicimus mundatum: Atquè adeò nihil dicimus contra istam universalem. *Nemo mundus est à sorde, ne infans quidem cujus est unius diei vita super terram.*

Ridebit suo more Dausquius hanc nostram distinctionem inter mundum & mundatum à sordibus, sed ridendus ipse qui in re tam clarâ non intelligit, cum nullus sit qui non videat, quod ut quis sit mundus, non sit necesse quod fuerit inquinatus, sit verò ut possit dici mundatus.

Confirmatur hæc responsio, & urgetur contra Dausquium; nam in hoc textu & juxta hanc versionem duo dicit Propheta: primùm quod nemo sit mundus à sorde: secundum, quod hoc sit universaliter & distributivè verum, ut nec infans quamvis tantum unius diei sit mundus à sorde. Cum ergò Propheta ex hoc probet neminem omninò esse mundum à sordibus, quod nec infans unius diei sit ab illis mundus omninò necesse est, quod si mundus à sorde quomodocumque accipiat, sumatur eodem modo in secundo membro istius propositionis, quo in primo: sed in primo, mundus à sorde non potest sumi pro purgato à sorde, quia constat plures esse purgatos, ut infantes octo dierum circumcisos in antiquâ lege,

lege, imò unius diei aut horæ baptisatos in novâ, aliosque adultos, vel contritos in veteri, vel pœnitentiæ Sacramento expiatis in novâ; ergo per ly mundus à sorde debet necessariò intelligi aliud quàm mundatus aut purgatus à sorde quibus erat priùs inquinatus. Ergo per secundam consequentiam ille qui nunquam fuit inquinatus.

VII. Cæterum sensus verus istius sententiæ Jobi est in versione nostrâ vulgarâ solâ ab Ecclesiâ receptâ, quæ loco verborum illorum habet hæc. *Quis potest facere mundum de immundo conceptum semine? nonne tu qui solus es?* In quâ quia satis vidit Dausquius nihil sibi, omnia D. Josepho favere, idèò confugit ad Septuaginta Interpretes: Sensus itaque verborum citatorum ex nostrâ vulgarâ genuinus hic est: Cùm omnis homo sit conceptus ex immundo semine, ex quo etiam in ipsâ suâ conceptione peccatum, & ad omne malum proclivitatem traxit; non est in ullius potestate nisi solius Dei ita naturaliter corruptum reparare, ita immundum mundum facere: ita omnes Sancti Patres, & Interpretes qui hunc locum Jobi tractarunt. Quid quæro ibi pro Dausquio contra D. Josephum quem in suo Binoctio verè binoctio inestatur? hanc nos Dei potentiam agnoscimus & exaltamus in D. Josepho, cùm dicimus ex immundo conceptum semine mundasse à peccato originali in utero, & amplius exaltabimus dum tam copiosam fuisse illam gratiam uterinam dicemus, ut per eam ab actualibus præservatus fuerit extra uterum.

VIII. Ex his porrò responsionibus pater, quàm parùm ex hoc textu per Dausquium adducto concludatur inquinata omnium nativitas hominum: quare cùm sit unicus, qui pro illâ videbatur posse adduci, manifestum sit quod illa debeat aliundè peti: unde verò nisi ex inquinatâ omnium conceptione, quâ nihil in Scripturâ clarius, ex quâ naturaliter & necessariò sequitur inquinata nativitas, quam tamen Deus ex singulari amore prævenire potest.

IX. Cùm ergo ex nullâ Scripturâ evidenter & expressè probari possit omnium maculata nativitas hominum, sed tantùm sequatur naturaliter ex ma-

culatâ omnium conceptione, quæ est ex Scripturâ, hinc est quod nullo jure à nobis exigere possit Dausquius D. Josephi privilegiatam nativitatem per scripturam expressam probari; cùm sufficiat illam ad summum eo modo probari quo ab ipso potest maculata nativitas, scilicet ex aliquo quod sit in Scripturâ cum quo habet naturalem connexionem: quod quidem facimus dum ejus Paternitatem ex Scripturâ ostendimus, & honorem Paternitati debitum.

X. Objicit secundò, Dausquius illud Apostoli ad Ephesios c. 2. v. 3. *Eranus naturâ filii iræ*, ex quo sic ille argumentatur cap. 38. sui Binoctii: Hic Paulus nativitatem cujusque primò crimine inquinatam intellexit per *to naturâ*, ut peroptimè Duacenæ Academiæ decus singulare *Estius* exposuit: *Phisix* enim græcè est generatio rerum productio, ortus, nativitas: At qui dicit Josephum in utero sanctificatum, negat eum natum filium iræ contra Apostolicum oraculum: Et deinde Pelagianorum errorem supra retulimus adlerentium Adami posteros surgere sive nasci immaculatos; qui autem dicit in utero immaculatum, nexu necessario dicit immaculatum ex utero surgere seu nasci: sic non est Pelagiano propinquus, sed in Pelagianorum gremio conquiescit, qui dicit D. Josephum sanctificatum in utero. Hæc iterùm Dausquius.

XI. Cui Respondeo primò, manifestum esse ex antecedentibus, quibus verba objectionis coherent, Apostolum hic agere de peccatis actualibus, quæ committimus ambulantes in desideriis carnis, quæ pullulant ex naturâ, non secundum se, ut volebat Illyricus (aliàs cùm Deus sit author naturæ, secundum esset author peccati) sed consideratâ in eo statu in quo est per peccatum, idest corruptâ: sic enim D. Augustino Doctore, *vitiū pro naturâ involvit*. Nih il ergo aliud vult hic Apostolus, quàm quod peccata nostra quotidiana ex naturâ nostrâ corruptâ pullulent tanquam rami ex radice. Ex quo quid quæro pro Dausquio? an sequitur hujus oppositum, ex hoc quod dicitur D. Iosephus sanctificatus in utero,

T

8c

Synopsis

magaliū
D.
Josephi
SV
an

& à peccato originali mundatus?

XII. Respondeo secundò, demus Dausquio quod arripit ex Estio, quod scilicet Græcum *Phisis* significet rerum productionem, Ortum, Nativitatem, atque adeò quod per illam fiamus filii iræ: Cùm duplex sit hominum productio, Ortus, Nativitas, ut monuimus supra: una in utero, quæ vocatur prima: altera extra uterum, quæ dicitur secunda: quam de duabus illis hîc ab Apostolo expressam putabimus? secundam vult Dausquius: sed quàm ineptè? an nesciebat ille nos in secundâ Nativitate non aliud peccatum habere quam quod in primâ contraximus? an non sciebat secundam illam Nativitatem sine peccato futuram, si prima immaculata esset?

XIII. Objicit tertio Dausquius illud ejusdem Apostoli ad Rom. cap. 5. v. 12. *Per unum hominem peccatum in hunc mundum intravit, & per peccatum mors, & ita in omnes homines pertransiit, in quo omnes peccaverunt.* Ex quo loco sic ille ratiocinatur, peccatum in hunc mundum intravit, quando? inquit: cùm verum fuit dicere natus est homo in mundum: at in eorum opinione qui volunt Iosephum in utero sanctificatum, tunc cùm Ioseph natus est in mundum, non est verum dicere peccatum intravit in mundum, quia Ioseph in utero illatebratus nondum venerat in mundum, atque eâ ratione peccatum non in omnes homines pertransiit, ut dicit Apostolus, non enim in D. Iosephum.

XIV. Respondeo primò, ad hominem. Hic aliquid simile mihi videtur contingere Dausquio quod homini insano qui cum alio luctatur secus foveam, in quam dum elumbis, pedibus firmum abripere nititur, evanescentibus viribus ipsemet in illam toto impetu proruit, etiam non impulsus, Ita Dausquius non tam contra Gersonem, Carthagensem, Marchantium & alios quàm contra Divum luctatur Iosephum in utero sanctificatum, eumque toto nisu tanquam Pelagianismi simulachrum in cœnum protrudere conatur: sed vana est mihi Dausqui, tua sine viribus ira, dùm enim illius firmitatem, in quâ Deo dante æternum stabit, excutere

rentas, evanescis in cogitationibus tuis & in impietatis symplegadas, totum dico Pelagianismi cœnum ipse miserè abriperis. Vis videre? audi: Si tunc tantum peccatum intravit in mundum quando verum est dicere homo natus est in mundum, ut ais, ergo antequam homines nascantur non est peccatum: ergo in utero imò etiam in conceptione omnes immaculati: jam sic; si in utero omnes immaculati, ergo etiam dum nascuntur: Aiebas enim tu ipse in secundo tuo argumento hîc supra n. 10. *Quia dicit in utero immaculatum, nexu necessario dicit immaculatum surgere seu nasci.* At nonne hoc est totum Pelagianismi cœnum? sic tecum ipse in tuam ruinam collisus es, dùm noluisse videri pius in D. Iosephum, quem nec Gerson, nec Carthagena, nec Marchantius, nec ego dicimus in utero immaculatum, aut immaculatum surrexisse, sed à maculâ purgatum singulari Dei privilegio ei ob eminentem dignitatem debito.

Nec te hinc emerfurum putes si dicas fuisse in homine peccatum antequam nascatur, sed non intrasse in mundum, sicut nec homo, nisi quando homo nascitur: Nam licet fortè possit dici tunc tantum hominem visibiliter intrare in mundum quando nascitur in mundo, non tamen intrare in mundum absolute verè & realiter: absolute enim intrat in mundum, & est in mundo, quando accipit esse & intrat in matris uterum: quare cum peccato originali non possit competere intrare visibiliter in mundum, absolute & omninò intrat in mundum quando verum est dicere de illo, est peccatum: & sic nulla est comparatio tua Dausqui.

Nisi fortè velis peccatum naturæ seu originis esse hominem ipsum, ut ipse intrante visibiliter in mundum, peccatum etiam tanquam ei identificatum in eum intrare dicatur: sed tunc cadis in hæresim Illyrici de quâ hîc n. 11. & ab uno cœno revolveris in aliud.

Respondeo secundò ad rem, *Per unum hominem peccatum in hunc mundum intravit*, id est per Adamum. Vis scire quando? an quando ego, tu, vel D. Ioseph natus est in mundum? quis nisi insanus hoc dicat: intravit ergò quâdo ille Adamus

Adamus contra Dei præceptum extendit desiderium & manum ad pomum vetitum, antea enim justus erat: quid inde? *Et per peccatum mors*: supple intravit in mundum, exinde enim audivit ille, *Pulvis es & in pulverem reverteris*. Et ita in omnes homines pertransiit, idest peccatum & mors: quando nam verò peccatum & mors in omnes homines pertransiit? an quando nascuntur illi in mundum seu intrant in mundum visibiliter? minimè gentium: sed quando ex damnato semine concipiuntur in utero. *In quo omnes peccaverunt*. Rationem continent hæc verba quare, & peccatum, & mors, ab illo uno homine in omnes pertransierit: Nimirum quia *in illo omnes peccaverunt*. Hic est planus & peripicuis sensus verborum Apostoli: undè ergò aut quomodò ex his suum cudid Dausquius intentum.

XVIII. Neque dicat iterum Dausquius quod illud Adæ peccatum, quod in omnes homines pertransiit, tunc intravit in mundum, quando homo natus est in mundum; nam non dicit hoc Apostolus, quod mihi satis est, nec etiam ultatenus verum est: Vin' ergò scire quando peccatum illud intravit in mundum? quando peccavimus: Peccavimus autem diu ante quàm essemus, quomodò hoc? in persona Adami, in quo tanquam in capite morali & physico continebatur, dicente Apostolo in objectione *in quo omnes peccaverunt*. Unde D. Anselmus lib. de Concept. B. Virg. cap. 7. *Omnes, inquit, in Adam peccavimus quando ille peccavit non quia tunc peccavimus ipsi qui nondum eramus, sed quia de illo futuri eramus, & tunc facta est illa necessitas, ut cum essemus peccaremus*. Ergo inchoativè quodammodo seu activè peccavimus quando Adam peccavit; ultimè verò & passivè, quando esse, & in utero Matris vivere accepimus: quia tunc peccati, quod in Adam peccavimus, maculam contraximus.

XIX. Ultimò tandem tam ad præcedentes quàm alias, si quæ sint, Scripturas, (idem dico de Sanctorum Patrum testimoniis) quæ generaliter enunciant omnes ex Adamo progenitos nasci, seu exire utero cum peccato, unicam

ad omnes adhibeo responsonem: non posse intelligi universaliter & cum distributione ad singulos, sed intelligi debere & explicari quod omnes naturaliter nascatur tales, quam explicationem habemus etiam ex Apostolo ad Ephes. cap. 2. vers. 3. *Eramus naturà filii iræ sicut & ceteri*. Cui non contrariatur quòd Deus hunc, vel illum, Jeremiam Prophetam, D. Joannem Baptistam Præcursores, maxime verò Mariam & Josephum ex singulari privilegio, vel ab eo contrahendo præservaverit, vel à contracto maturius, ut pote in utero liberaverit.

CAPUT V.

Diluuntur argumenta ab auctoritate SS. Patrum.

CUM Dausquius in suo Binoctio ubique nostræ sententiæ de Sancti Josephi Sanctificatione in utero à R. P. Marchantio Ord. Min. Recollectorum fortiter assertæ, infamæ Pelagianismi stigma inurat: ut huic tantæ injustitiæ velum obtendat; Prænotat ex SS. Patribus tria Pelagianæ hæresis capita. Primum, quod gratiam Dei præcipuè internam negabant: quam hæresim frangit Divus Augustinus lib. de Nat. & Grat. & àlibi locis penè infinitis, & D. Hieronymus epist. ad Cthesiphontem, & in lib. adversus Pelag. de quâ re hic nihil. Secundum, negabant homines in suâ conceptione peccato infici. Tertium, negabant nasci in peccato.

Erant ergo duæ hæreses Pelagianorum quoad peccatum originale, una quæ tangit fœtum in utero exorientem: altera, quæ ex illo exeuntem: ac quidem dicimus in D. Josepho non conceptionem, sed tantum exitum ex utero fuisse sine sordibus peccati. Sed quia hoc non placet Dausquio, hinc congerit quæ invenit dicta à Patribus contra tertiam partem hæresis Pelagianæ, asserentis homines nasci sine peccato, quibus hanc Divi Josephi uterinam Sanctificationem succuti nullatenus dubitat.

Synopsis

Magnificat

D.

Josephi

SV
AM

III. Patres quos adducit Dausquius hanc in rem ad tres classes reduco ad vitandam prolixitatem & tædium: in primâ sunt illi, qui affirmant universaliter omnes homines nasci cum peccato originali contracto in conceptione, qui omnes idem dicunt in re quod Divus Augustinus lib. 2. de fide ad Petrum, cuius hæc sunt ipsissima verba. *Firmissime tene, & nullatenus dubites, omnem hominem qui per concubitum viri & mulieris concipitur, cum peccato originali nasci impietate subditum, mortisq; subiectum.* Ex quo sic argumentatur Dausquius: Atqui D. Iosephus per concubitum Viri & Mulieris conceptus est, ergo cum peccato originali natus est.

IV. Respondeo primò, terminus universalis non distribuit universaliter quando ex distributione ad aliquos resultat dissonus intellectus, ut docuimus supra. At dissonum esset Patrem Christi Domini tam strictè, tam diu mansisse sub potestate diaboli, quam diu alii de trivio, maximè verò quod aliqui qui longè minorem illâ habent ad Christum affinitatem, in utero ab eâ liberati fuerint: Et certè nisi hanc nostram explicationem admittat Dausquius, quid ni similiter subsumeremus ex propositione Divi Augustini: atqui Beata Virgo per concubitum Viri & Mulieris concepta est, ergo cum peccato originali nata est: quæ nec in eo concepta nunc ab Ecclesia existimatur.

V. Respondeo secundò, omnem hominem quantum est ex vi conceptionis, & ut loquitur Apostolus, naturâ esse filium iræ, idest naturaliter nasci in peccato in quo conceptus est etiam naturaliter: Hoc autem non impedit quin per gratiam specialem præveniri possit à Deo, ut in eo non nascatur, ut patet in Jeremiâ Prophetâ & D. Joanne Baptistâ ex Scripturis.

VI. In secundâ Classe sunt Patres illi qui solum Christum sine peccato natû asserunt, inter quos duos afferro, Divum Augustinum de Nat & Grat cap. 26. ubi hæc habet. *Solus sine peccato natus est, quem sine virili complexu, non concupiscentiâ carnis, sed obedientiâ mentis virgo concepit.* Et D. Leonem Mag-

num serm. 5. de Nativit. ubi sic loquitur. *Solus itaque inter filios hominum Dominus IESVS innocens natus est, quia solus sine carnalis concupiscentiæ pollutione conceptus.*

Respondeo ad hæc aliaque similia loca Catholicum quemque teneri aliquam explicationem Patribus istis ad-jicere, aliâ & sub illis comprehenderetur & Beata Virgo Deipara, & Jeremias Propheta, & S. Joannes Baptista, cuius oppositum tenet Ecclesia. Dicendum ergo illos Patres ita loquutos, quod solus Christus ex se, & naturâ suâ ratione scilicet unionis hypostaticæ, ad Verbum, naturalem habeat in conceptione innocentiam; cæteri autem etiam Beata Virgo, etiam D. Iosephus, etiam Jeremias, etiam Joannes Baptista noxam, quâ naturaliter inquinari debebant, & in quâ certissimè ut omnes nascituri erant, nisi illam Deus singulari privilegio elegisset in Matrem, & ob id ab illâ noxâ eam præservasset, Iosephum verò ob eminentem suam post illam dignitatem citissimè ab eâ liberasset, & Jeremiâ, ac Ioannem Baptistam ob alias rationes.

In tertiâ Classe sunt Patres illi, qui docent omnem hominem nascentem egerere remedio quo tollitur originale peccatum. Hoc enim si esset ante sublatum, eo remedio non egerent, aut si egerent omninò necessarium est non esse sublatum: qui omnes consentiunt Augustino lib. 1. contra Pelag. cap. 4. 23. 27. & 28. ubi Sanctus Doctor primo loco dicit: *Hinc Pelagiani in parvulis nolunt credere per Baptismum solvi originale peccatum, quod in nascentibus nullum esse contendunt.* Atqui inquit Dausquius in Divo Iosepho nascente nullum esse contendunt Gerson, Carthagea, Marchantius & alii illis congreges. Secundo loco, idest cap. 23. *Nulla igitur, inquit D. Augustinus, ex arbitrio nostro præter baptismum Christi salus æterna promittatur infantibus quam non promittit Scriptura divina humanis omnibus ingenis præferenda, & tertio loco c. 27. Quoniam ergo de omnibus esse non incipiunt parvuli nisi per baptismum: profectò si hoc non accipiunt, peribunt: & iterùm ibidem, Non solum igitur Regnum cælorum, sed nec vitam parvuli habebunt*

bebunt, si filium non habebunt, quem nisi per baptismum ejus habere non possunt, Tandem quarto loco c. 28. Constitue igitur quemlibet parvulum, si jam cum Christo est, ut quid baptizatur? Si autem, quod habet veritas, ideo baptizatur, ut sit cum Christo, & quia non est cum Christo adversus Christum est: neque enim ejus tam manifestam debemus aut possumus infirmare, vel mutare sententiam: unde igitur adversus Christum nisi expectato? neque enim ex corpore & anima, qua utraque Dei creatura est. Porro si ex peccato, quod in illa aetate nisi originale & antiquum? una est quippe caro peccati, in qua ad damnationem omnes nascuntur. Ex quo sic Dausquius: Constitue hic parvulum Josephum natum, baptizabitur ne? aut circumcideretur an non? si non? non est cum Christo, sed adversus Christum de mente Augustini: quod si cum Christo est, ut quid baptizaretur vel circumcideretur?

IX. Respondeo his locis D. Augustinum loqui de peccato originali in quo omnes omnino naturaliter concipiuntur, & consequenter naturaliter nascuntur, de quo ejus unico remedio, scilicet baptismo secundum legem communem & ordinariam, non verò secundum legem extraordinariam, secundum quam potest & impedire ne quis cadat in peccatum originale, ut impeditur Bearam Virginem, vel in eo lapsum quando & quomodo voluerit relevare, ut fecit Divum Josephum, contra quam doctrinam nihil faciunt loca illa ex D. Augustino à Dausquio racemata.

X. Secundò, Dausquius integrum opponit agmen Patrum in Synodo Cathaginenfi contra Pelagium & Coelestium coactorum, dicentium in Photii Bibliotheca, *infantes recens natos, quod culpam proavitam ex Adam non trahant aitentibus non egere baptismo, Anathema sit.*

XI. Respondeo idem profiteri nec dicimus D. Josephum non eguisse baptismo aut circumcissione, multò minùs dicimus non eguisse quod culpam proavitam ex Adam non traxerit: asserimus enim seu supponimus traxisse: sed dicimus in utero sanctificatum fuisse, quare non eguisse circumcissione ut ab illa culpa mundaretur, à qua jam erat

mundatus per infusam singulari privilegio sanctificationis gratiam, eguisse tamen hoc non obstante adhuc circumcissione, uti egeret nunc baptismo si quis daretur in utero sanctificatus, ad consequendum characterem quo Christo configuraretur, cæterisque Ecclesie membris conformaretur. Vide Divum Thomam 3. part. quest. 66. artic. 1. ad 3.

SECTIO VI.

Diluuntur argumenta à ratione.

PRIMUM sic proponit Dausquius Binoctii cap. 2. Omnes qui illuminantur, nati illuminantur, non antequam nascantur, pater ex Joani. cap. 1. *illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum*, non antequam veniat: ergo Josephum Christus non illuminavit in utero, & antequam in hunc mundum aspectabilem venisset, Joannis autem testimonium ad primam gratiam certò certius redigi debet: Hæc ille.

Quis non rideat hoc puerile argumentum & Theologum pueriliter grammazantem? Audi enim Dausqui, me jure reconventionis te justè reposcentem, illuminat Christus omnem hominem venientem in hunc mundum: tu ex hoc sic arguis, dicit venientem non antequam veniat, ergò justè ego retorqueo, similiter: dicit venientem non postea quam advenit: sed unusquisque advenit, nec est antequam adveniens, primo instanti post nativitatem, ergo ante illud instans omnes jam à Christo illuminati sunt; id est ex te, primam gratiam receperunt (intelligitur enim inquis testimonium illud Joannis certò certius de primâ gratiâ.) Ergo mi Dausqui ad expurgationem à peccato originali non necessaria Circumcissio, aut est Baptismus, qui subiectum jam illuminatum invenient: vide ergo an non jure in hortum tuum rejiciam quem in nostrum projecisti lapidem, ex Calvino in antidoto Concilii Trident. Sess. 6. cap. 5. hic infra ad object. 5.

T 3

Sed

Synopsis

magnum
D.
Josephum
SV
an

III. Sed missis his nugis ex puerilibus crepundiis, Respondeo homines venire in hunc mundum quando in utero concipiuntur, atque adeò Divum Iosephum, D. Joannem Baptistam, & Ieremiam Prophetam, qui in utero sanctificati sunt, vel Beatam Virginem quæ Ecclesiæ sensu à peccato originali in suâ Conceptione præservata fuit, esse de numero illorum, qui venientes in mundum à Christo illuminati sunt, cum non nisi ab illo & propter illum gratiam sanctificationis acceperint: quin ita illi sunt capita istorum, & primum inter eos tenent locum, magisque idè Christo tenentur: *Cum enim augetur dona rationes etiam crescant donorum*: & sicut *ille plus amat qui plus donavit*, Lucæ cap. 7: ita vicissim ille plus redamare tenetur cui plus donavit.

IV. Obijcit secundo Dausquius, Ioseph aut ad vetus pertinebat testamentum aut ad novum: si ad vetus, ergo non fuit sanctificatus in utero ante natiuitatem, nam circumcisio quæ erat tunc unicum sanctificationis primæ instrumentum tantum die à partu octavo perficiebatur: si ad novum, non nisi natus potuit renasci, nec aliam viam ad sanctificationem aperuit Christus. Respondeo hoc argumentum æquè noceret sanctificationi Dei patris ac Divi Iosephi, quare dico non fuisse in veteri Testamento aliud instrumentum sanctificationis commune & ordinarium quàm circumcisio, aut in novo quàm renascentiam, seu Baptismum: Divum autem Iosephum, Ioannem Baptistam, Ieremiam Prophetam, & Beatissimam Virginem singulariter electos, singulari beneficio viâ extraordinariâ à Deo gratiam sanctificationis accepisse.

V. Obijcit tertio, Dausquius ibid. & cap. 47. ex hac doctrinâ de D. Iosephi in utero sanctificatione, fenestra aliis erroribus aperitur, atque ex visibili Ecclesiâ prope itur ad invisibilem, cum sanctificatio invehenda signis exterioribus Sacramentorum ad uteri invisibiles latebras modo incognito revocatur.

VI. Sed ad hoc tuum in hac materiâ Achillem Dausqui audi meam Responsum. Ecclesia docet cum bap-

tismo in voto vel contritione internâ morte præoccupatos certissimè salvari: atque adeò nexu necessario docet per baptismum illum in voto, vel contritionem illam internam fuisse mundatos: Hic mi Dausqui ubi signum sanctificationis externum? Quod si plus tibi sunt uteri latebræ, quàm voti vel mentis; dic amabo, nonne in utero Matris illatebrati infantes, quos ob Christum in Matre Catholicâ insecutû, persecutorum manus impiè præfocavit ex receptissimâ Theologorum sententiâ sanctificati? Quot verò omnium exempla? contra hos nihil habet Dausquius quod obijciat, contra unicum Divum Iosephum totus spumat: Sed Responderet Dausquius efficacissimè, quod quemadmodum per illas insolitas in mentis vel cordis recessu sanctificationes nullus dixerit præiudicium inferri Ecclesiæ visibili, aut propè iri ad invisibilem, ita nec per D. Iosephi in utero sanctificationem, quem nec Circumcisionis cultro ob id substractum volumus, imò eguisse asserimus, non quidem ut mundaretur, sed ut suscepto per signa Sacramenti externa fidelium caractere Christo configuraretur, cæterisque Ecclesiæ membris conformaretur & Sacramentis aptaretur.

Obijcit quarto Dausquius, ea opinio prono lapsu fertur ad spiritum erroris, spiritum soporis, spiritum vertiginis, qui spiritus sacris monimētis sunt prædamnati. Nam totam hanc de D. Iosephi Sanctificatione tractationem ad suam credulitatem & pietatem redigunt homines superciliosi, quasi minus sit in reliquis Ecclesiæ artibus pietatis aut veritatis. Et cum cæteris non minus liceat quàm istis opinatoribus, nonne quisque fidei suæ faber erit?

Respondeo, eorum quæ à fidelibus creduntur ex communi Theologorum placito, duplex est classis. Prima est illorum quæ necessariò sunt ad salutem credenda, qualia sunt omnia illa, quæ ex Scripturâ vel Traditione ab Ecclesiâ proponuntur. Secunda Classis est illarum rerum quæ liberè quidem creduntur, utiliter tamen, quatenus scilicet ex inde fideles ad pietatem inducuntur, qualia sunt illa quæ vel ex historiis Ecclesiasticis receptis, vel ex Revelationibus

Revelationibus & Apparitionibus approbatis, vel ex validissimis rationibus Scripturæ non adversantibus, vel populorum consensu, Ecclesiæ tacito vel expresso nutu, Autoritate Pontificiâ, miraculis, aliisque similibus firmitatem habent, quorum fides dicitur pia, quia ad pietatem inducit; dicitur libera, quia sine illâ possumus consequi salutem: De utraq; hæc scilicet & illâ differit Apostolus 1. ad Timoth. cap. 6. vers. 3. dicens: *Si quis aliter docet, & non acquiescit sermonibus Domini nostri IESU-Christi, & ei, quæ secundum pietatem est, doctrinæ, superbus est nihil sciens.* His politis:

IX. Dicimus doctrinam quam hæc tradimus de D. Josephi in utero sanctificatione, spectare non ad primam classem, sed ad secundam, & hoc non ignorat Dauquius, quomodo ergo potuit dicere (etiam posito quod esset falsa) illam inducere ad spiritum erroris, soporis & vertiginis, quem manifestum est esse spiritum errantium contra primam fidem, & necessariam ad salutem? Et quidem cum ubique circumferatur, in libris infinitis approbatis doceatur, resonet in omnibus Christiani Orbis pulpitis, sciente & non contradicente Ecclesiâ? Cum ei in pleno Concilio Constantiensi appausum sit, & Pontifex sciens taceat, in aliâ illis affine locutus, ut supraddictum est? Quid est quod ille solus in illam zelatur Dauquius? ac si minus sit in reliquis Ecclesiæ artibus, quam in ipso pietatis & veritatis? Nonne tu ipse superciliosus Dauqui, vel iudicio Apostoli superbus & nihil sciens, qui non acquiescis, imò tam irreverenter contradicis ei quæ secundum pietatem est doctrinæ?

X. Caterum cum hæc fides quæ creditur de D. Josephum fuisse in utero sanctificatum sit libera, unicuique licitum est talis fidei suæ esse fabrum, & tibi etiam erit Dauqui dum supercilium tuum deposueris.

Itæ domum Sauræ, venit Hesperus; itæ Capelle.

XI. Objicit quintò Dauquius quod hæc doctrina de D. Josephi in utero Sanctificatione, alteri quæ est hæreticorum modernorum colludat, qui docent infantes fidelium ob prædestinationem

esse in utero sanctificatos; ita Calvinus in Antidot. Concil. Trident. scilicet 6. cap. 5. ubi sic satur novator iste. *Verum infantes à regno Dei arcere libuit qui ante crepti sunt ex hæc vitâ, quam offerri ad Baptismum potuerint: quasi vero de nihilo dictum sit eos nasci Sanctos, qui ex fidelibus nascuntur. Immo quo jure ad Baptismum eos admittimus, nisi quod promissionis sunt heredes: nisi enim ad eos pertineret vitæ promissio, Baptismum profanaret quisquis illis daret. Quod si Deus in regnum suum eos aoptavit, quanta injuria fit promissioni, quasi per se ad eorum salutem non sufficiat? Et infra. Inclusa est infantium salus in promissione, quæ Deus fidelibus suis testatur se fore illis, & semini eorum in Deum: Hæc ratione sibi nasci pronuntiabat qui ex Abraham ducebant originem: Hujus promissionis beneficio recipiuntur ad Baptismum quia censentur Ecclesiæ membra. Non à Baptismo igitur initium habet eorum salus, sed quæ jam in verbo fundata erat Baptismo obfignatur. Hæc Calvinus.*

Ut Dauqui cavillatio in hæc objectione appareat, faciendâ est anatomia, seu distinctio exacta Doctrinæ Calvinianæ in illis verbis contentæ. Ergo ad rem. In his verbis sex docet Calvinus: Primò, Promissionem illam, *Ero Deus tuus, & seminis tui post te*, factam Abraham Genes. cap. 17. pertinere ad omnes omnium temporum fideles, eorumque successivè filios. Secundò, illam promissionem includi illi omniùm; non tantum prædestinationem, sed & salutem, non quocumque modo; sed ita ut illa promissio per se sufficiat, ad dictam salutem, illamque de facto efficiat. Tertio, itaque omnes filios fidelium vi illius promissionis statim ac sunt capaces illius participandæ; fieri sanctos, filios Dei, & æternæ vitæ heredes. Quarto, undè si contingat illos in utero mori, vel ex hæc vitâ alio modo eripi antequam possint ad baptismum offerri, hoc non obstat quin salventur vi istius promissionis. Quintò, non enim baptismum esse institutum ut per illum baptizandi efficiantur justî; sed ut eorum justitia, quam jam vi promissionis acceperunt, obfignetur. Sextò, ut, proinde baptismus nihil aliud sit quam publicum sigillum, quod

Synopsis

Magnum
D.
Josephi
SV
an

XII

quò testantur eos qui ex fidelibus nati sunt, sanctos esse, & in fœdere promissionis comprehendi: Hæc sunt puncta doctrinæ Calvinianæ in verbis citatis, ut illa ad trutinam justam appendenti patebit, quæ non solum ibi Calvinus, sed & alibi sæpè repetit.

XIII. Jam videamus an nostra de D. Josephi in utero sanctificatione sententia cum illâ Calvinii colludat, ut placet Dausquio.

XIV. Nostra sententia docet. Primò, D. Josephum in peccato conceptum, & certò; non obstante illâ promissione, quemadmodum cæteri homines nasciturum, nisi ex singulari privilegio in utero præventus fuisset & sanctificatus. Secundò, sanctificatum non per istam promissionem aut ex vi illius. Tertio, immò nequidem ex vi sæ prædestinationis quamvis singularissimæ, quasi illa per se suffecerit ad illius sanctificationem. Quartò, sed quia cum tam singulariter prædestinatus esset Pater Christi Domini, meruit propter hoc illo privilegio donari. Quintò, undè hæc prædestinatio singularis D. Josephi, in ordine ad sanctitatem ejus uterinam, non habuit rationem causæ efficientis, quemadmodum dicit de suâ promissione Calvinus, sed tantum causæ simpliciter moventis. Vide ergo quàm nobis illudat Dausquius.

XV. Ultimo, Dausquius cap. 39. ejusdem Binoctii petit sibi designari tempus istius sanctificationis: & interrogat an ante Conceptionem? non potest inquit: in ipsa? ergo Dei Matri putativum Patrem æquiparas? & quis tecum? Ab ipsâ Conceptione? quando? primâ horulâ? primulo Mense? Secundo? Tertio? quando? tum irritorè subdit: Respondet Marchantius fortè in sexto, ne Baptistæ inferior sit: sed cur non in septimo? septimus sexto numero faustior est in ratione numeri apud Philonem Iudæum & Platonicos: septimus ubi de nativitate agitur sexto logè ominator est Plinio & Censorino authoribus: fortè in sexto mense? conjectura est: quid si dicam fortè in nono aut ineunte decimo, cum gratiæ ob majorem naturæ perfectionem aptior infans videri potest? Quid dicam? fortè in mense sexto, verius Xi-

sto, hoc est derafo ab aliis & nullo mense. Hoccine est cum opinionces novas mundo invulgas adversus receptissimam Ecclesiæ doctrinam docere? est universitati Christianorum illudere: Hæc ille irrisor: sed ô mi Dausqui? Risum tuum cum Ecclesiæ cap. v. 2. reputavi errorem, & emunge nasum. Serio interim ad quæsitum tuum respondebimus infra cap. 8.

Pro superponendo adjicio quod docet Ulpianus Jurisperitus Consultissimus, lib. 1. §. 2. ff. de Constit. Princip. *Privilegium ad exemplum non trahi: namque Princeps alicui ob merita indulget, veluti cui sine exemplo subvenit, personam non egreditur.* Atqui sanctificatio accelerata in utero, privilegium est Divo Josepho concessum ob rationes & motiva tanti ponderis, qualia in nullo alio reperiri erunt: quare nullum subest periculum, quod ab hoc ad alios possit trahi valitura consequentia.

CAPUT VII.

De Qualitate hujus nostræ Sententiæ.

Dico primò quod dixi hinc supra capite præcedenti, respondendo ad objectionem quartam n. 8. & 9. hæc sententia non est de credibilibus, ex necessitate, piè tamen & utiliter creditur ad salutem: Probatur primò. Nam quò quis sanctior esse comprobatur, eò etiam potentior esse creditur apud Deum: quò autem Sanctus potentior esse creditur, eò magis crescit fiducia impetrandi per ipsam.

Hæc doctrina evidens & ex illo psal. mi 138. vers. 16. *Mihi autem nimis honorati sunt amici tui Deus:* quare enim nimis honorati? nimirum inquit consequenter Psalmista, quia *nimis confortatus est principatus eorum.* Ex quibus verbis colligitur ea proportionem crescere apud nos Sanctorum reverentiam & devotionem, quâ crescit illorum apud Deum Principatus, id est autoritas & potestas: Hæc autem crescit juxta mèsuram sanctitatis. Porro ex sanctificatione in utero hæc omnia crescere

erescere non ineptè concludimus ut manifestum est ex illo Angeli ad Zachariam de Joanne Baptistâ Luc. cap. 1. *Muli, inquit, in natiuitate eius gaudebunt.* Ecce honorem illius apud nos. Audi illius causam & fundamentum; *Erit enim magnus coram Domino,* quod significat potestatem & auctoritatem: unde hoc? *Vinum & sicram non bibet, & Spiritu sancto replebitur adhuc ex utero Matris sue,* ecce sanctificationem in utero.

III. Dico secundo, certissimum est hanc sententiam, affirmantem Diuum Iosephum fuisse in utero sanctificatum, esse oppositâ longè probabiliorem: nam sententia aliqua dicitur probabilior alterâ dupliciter: Primò, probabilitate intrinsecâ: Secundo, probabilitate extrinsecâ. Probabilitas intrinsecâ sumitur à motiuis quæ se tenent ex parte rei. Probabilitas extrinsecâ sumitur ab opinantium multitudinem & auctoritate: ita ex Aristotele primo Topicor. cap. 1. Doctores: prima auctoritas movet doctos, secunda trahit imperitos: utroque modo nostra sententia est oppositâ probabilior: primo modo, quia robustioribus rationibus innititur, nostras habes, hic supra cap. 2. oppositas cap. 6. Secundo modo, quia omnes docti moti rationibus peremptoriis quibus innititur, illam recipiunt & docent: & simplices moti exemplo Doctorum, illam amplectuntur, dum interim opposita vix præter Dausquium, ullum habeat defensore.

IV. Dico tertio, mihi non videtur sufficere si dicamus hanc sententiam esse oppositâ probabiliorè: sed omninò dicendum hanc esse certam: primò, quia ex argumētis à nobis adductis hic supra c. 2. & 3. videtur proximè accedere ad eam certitudinem in quâ est doctrina de Immaculatâ Beatæ Virginis Conceptione. Secundo, quia hæc sententia eruitur ex principiis seu præmissis certis & infallibilibus: Est enim certum & infallibile omninò quod filius ut minimum debet Patri quod non recusat aliis, cum quibus non habet tantam proximitatem & affinitatem. Atqui est etiam omninò certum & infallibile ex dicendis postea Parte 2. Tract. 2. Diuum Iosephum esse verè Patrem Chri-

sti, & Christum esse verè ejus filium: Ergò ut minimum illi ab eo præstitum quod certò scimus exhibitum Jeremiæ Prophetæ & D. Joanni Baptistæ, scilicet Sanctificatio in utero, idque à fortiori, cum ille hos affinitate ad Christum, dignitate & meritis antecedar. Tertio, quia si hæc esset tantum probabilis, esset cum formidine partis oppositæ & falsitatis. At nullo modo est probabile quod ulla Ecclesia eam cum istâ formidine in suis officiis publicis recepisset, quæ non nisi certa & indubitata consuevit in illis recipere. Quare existimò hanc sententiam esse in eo statu, in quo non nisi temerariè insultari potest, ut fecit Dausquius.

CAPUT VIII.

Quandonam fuerit in utero Sanctificatus D. Iosephus.

NUDUS egressus est Job de utero Matris suæ, & nos omnes nudi egredimur: Nudi, inquam, corpore, an mâque nudi. Corpus etenim absque veste, ulloque operimento; anima (quod pejus est) sine gratiâ in hunc mundum subit: sed sanctissimus Ioseph noster etsi corpore nudus, ut reliqui, prodierit in lucem, non tamen animo: pretiosâ namque gratiæ veste, omniumque virtutum varietate circumdatus, utero egressus est, & Spiritum Sanctum prius animo hausit, quàm ore spiritum mundi: Hoc fusè hætenus probatum est, restat ut quo tempore breviter definiamus, ac ridiculæ Dausquii interrogationi in verbis hic cap. 6. num. 15. contentæ seriò respondeamus.

Dico ergò illum fuisse sanctificatum statim à suâ Conceptione. Ratio est, quia tanta est Paternitatis ipsius eminentia, adeoque excellens & præcella dignitas, ut citra unionem hypostaticam hominis & Beatæ Virginis Maternitatem, nihil detur sublimius: Quid enim? Ergo quemadmodum Christus propter unionem hypostaticam fuit per se & naturaliter à peccato originali immunis, & Beata Virgo ob Maternitatem per privilegium nulli alteri

Synopsis

Magnificat

D.

Iosephi

SV

concessum præservata, ne in illud prolaberetur, ita omninò dicendum Divum Iosephum ob istam Paternitatem ad Christum, fuisse ab eo quàm primùm liberatum, hoc est statim à suâ conceptione. Non enim fuit ulla ratio diutius differendi, quin è contra magna fuit tunc illam ei conferendi. Quid enim excogitari potest tam magnum, modò non sit manifestè contra æquitatem, quod non est tantæ Paternitati qualis illa est tribuendum? Asserta autem illi huc usque Sanctificatio uterina, & collata, ut hic asserimus, statim à conceptione, nec diutius dilata, nihil continet contra æquitatem, imò est secundum omnem æquitatem, ut consideranti à nobis huc usque tradita de hac sanctificatione ejusque motivis patebit, ergo illi sine ullâ difficultate tribuenda.

III. Hoc ut amplius & clarius pateat, observo triplicem esse mali cujuscunque circumstantiam secundum quam possunt aliqui diversimodè eripi. Prima, antequam quis in illud cadat. Secunda, statim atque in illud cecidit. Tertia, postquam in illâ aliquamdiu hæsit. Primo modo ereptus dicitur *præliberatus*: secundo modo dicitur *liberatus*: tertio modo dicitur *postliberatus*: & vicissim ille qui eripit primo modo dicitur *Præliberator*, qui secundo modo, *Liberator*, qui tertio *Postliberator*. Cùm ergo Christo, ut summo ac perfectissimo Salvatore, omne salvationis genus indubitanter concedendum ratio suadeat, dicendum quod sicut Beata Virgo fuit præliberata, cæteri postliberati, Christus verò illius Præliberator, & horum Postliberator: ita D. Iosephus, ut Christi Pater Liberatus, & Christus ejus Liberator.

IV. Hanc doctrinam fateor me traxisse ex Eminentissimo Cardinali Cusano à Doctrinâ & pietate famosissimo lib. 8. Exercitat. ubi adaptans Virgini Matri illud Cantic. cap. 2. vers. 2. *Sicut lilium inter spinas, sic amica mea inter filias.* Dicit, *Præliberatore* Virgo habuit, cæteri *Liberatore*, imò *Postliberatore*. Ubi adverte illud imò *Postliberatore*, per quod Vir Doctissimus non ineptè se corriguit, dum respectu cæterorum ait Christum melius dici Postliberato-

rem quàm liberatorem: Nam Christo propriè loquendo erga nullum competit Liberatoris nomen, nisi erga Divum Iosephum, quem solum indilatè & statim à conceptione eripuit, ut sic in illo tripartita salvationis divisio absolveretur.

Hoc ipsum quod hic intendo, colligo ex D. Anselmo in Officio particulari Beatæ Virginis quod inter ipsius opera reperitur, ubi hæc habet lect. 4. loquens de Divâ & Immaculatâ Deiparâ. *Vas electionis Sanctus Paulus omnes homines in Adam peccasse fateatur: Vera utique sententia cui contradici nefas esse pronuncio. sed cùm eminentiam gratiæ Dei in te ô Maria! considero, sicut te non intra omnia, sed supra omnia que facta sunt, ineffabili modo contueor, ita & te non lege natura aliorum in tuâ conceptione devinctam fuisse opinor.* Ubi Sanctus ille Pater, ex hoc quod Beata Virgo non intra omnia, sed supra omnia sit, nimirum propter eminentiam prædestinationis suæ, infert non fuisse devinctam communi lege aliorum in suâ Conceptione.

Pariformiter argumentor de D. Iosephi sanctificatione, nam cùm ex hoc quod prædestinatus est ut esset Pater Christi Domini, verè elevatus sit supra omnium ordinem creaturarum, & collocatus in ordine unionis hypostatice, in quo soli sunt cum ipso Homo-Deus & Maria, atque adeò non sit intra omnia, sed supra omnia cum Christo & Maria, non fuit devinctus communi lege aliorum in sua sanctificatione: quare si D. Joannes Baptista intra ordinem cæterarum creaturarum consistens, sexto mense sanctificatus probatur, proculdubio D. Iosephus, qui fuit non intra omnia, ut ille, sed supra omnia in ordine illo superexcellenti constitutus, debuit prius illo sanctificari: quando autem, nisi statim à conceptione suâ?

CAPUT IX.

SECTIO PRIMA.

An D. Iosephus fuerit confirmatus in illâ gratiâ quam in utero accepit?

An confirmatio in gratiâ differat à perseverantiâ in illâ.

L **D**IVUM Iosephum perseverasse usque ad mortem in eâ quam semel accepit gratiâ, ita ut ei datum sit desuper nunquam peccare mortaliter, & hâc ratione gratiam in utero acceptam non perdere, docuerunt S. Augustinus, lib. de Naturâ & Gratiâ, Gerson serm. de Nativit. Beatæ Virg. in Concil. Constantien. habito, & in suâ Iosephinâ: noster Gratianus lib. 5. de S. Iosepho, c. 5. tit. 1. Carthagena Ord. Min. tom. 3. de Arcan. l. 18. homil. Magn. & ult. §. 1. estque jam ita communis ut nulum reperias qui aperè neget: Probatur triplici argumento. Primò, ex Divi Thomæ doctrinâ 3. part. quæst. 27. art. 6. ad 1. ubi ait: *Sanctificatis in utero creditur præsistum, ut de cætero mortaliter non peccarent.* unde Abbas Guarticus serm. 1. de S. Joanne Baptista vocat Joannis sanctitatem penè originalem, quia quam in utero accepit gratiam nunquam amisit.

II. Probatur secundò: Quia etsi non fuisset in utero sanctificatus, cum tamen pluribus sanctis in utero minimè sanctificatis id doni concessum sit, quantò ergo fortiori jure D. Iosepho in Patrem Christi electo, & ob id supra illos in utero sanctificato?

III. Probatur tertio, quia etsi nulli profusus Sanctorum concessum fuisset, nonne tamen D. Iosepho propter eminentem illa ejus supra omnes dignitatem concedendum?

IV. Ex his, ut arbitror, satis manifestis, sequitur quod si donum perseverantiæ converteretur cum dono confirmationis in gratiâ, esset decisa quæstio proposita in argumento hujus capituli: sed cum de hâc re disceptatio sit inter Theologos Tractat. de Grat. Negotium est majoris halitus: quod frangendum est, ut quod proposuimus resolvamus: Quare sit;

NEgant aliqui, affirmant alii: Qui negant differre, fundantur in hoc quod finis doni confirmationis in gratiâ deiur Sancto seu prædestinato, ut per illam confortetur, & retineatur ne peccet mortaliter, sicque in acceptâ gratiâ indefectibiliter stet: Atqui per donum perseverantiæ datur similiter non amplius peccare mortaliter, ergo idem sunt donum confirmationis & donum perseverantiæ in gratiâ.

Qui affirmant illa dona inter se discrepare, Respondent primò, quod licet verum sit illa duo dona in hoc convenire, quod dent iustis, ut non sint deinceps peccaturi mortaliter; in multis tamen aliis discrepare, ut constabit ex dicendis Respondent secundò, quod alias omnibus prædestinatis concederetur donum confirmationis in gratiâ, quia illis datur donum perseverantiæ, sine quo non salventur: juxta illud Matthæi cap. 10. vers. 22. & cap. 24. vers. 13. *Qui autem perseveraverit usque in finem salvus erit.* At fallum est hoc consequens, quia certum est donum confirmationis in gratiâ esse singularissimum Dei beneficium paucis tantùm concessum Sanctis, iisque non nisi eximioribus, ut Beatæ Virginis, D. Joanni Baptista, & Sanctis Apostolis in die Pentecostes: Differunt, ergo inter se confirmatio & perseverantiæ. Restat videndum quomodo, seu in quo differant.

Respondet Pater Arriaga Jesuita in primam secundæ D. Thomæ, tract. de iustificat. disp. 52. sect. 5. donum confirmationis in gratiâ ita figere hominem in bono, ut non possit aliud agere quàm quod Deus præcipit, donum vero perseverantiæ, relinquere ut homo possit ei resistere juxta illud D. Prosperii lib. 2. de vocat. gentium cap. 27. *Deus ab obediendum sibi ipsum velle sic donat, ut etiam à perseverantibus illam potestatem que potest nolle non auferat: effi. e. e. tamen*

V 2

tamen

Synopsis

Magist. D. Iosephi SV

tamen ut non sit restitutus, quia Deus illud ei providit, ex quo praevidit consensum secuturum: Pro hac sua sententia citat Arriaga Valentiam, Valentia D. Thomam, S. Bonaventuram, Alensem, Victoriam, Richardum, Sotum, Vegam, & alios.

VIII. Si objicias: ex hac doctrinâ confirmati non fuerunt liberi circa praecepta Dei, ergo in istorum Authorum sententiâ non meruerunt: quomodo ergo ista confirmatio erit beneficium Dei? Respondet Arriaga, rarissima esse Praecepta quae obligent sub mortali ad actum unde quaque honestum: unde etsi circa illa rarissima, non fuerint liberi, fuisse circa alia. Deinde quoad haec rarissima, rarissimè etiam contingere quod obligent pro determinato instanti: unde licet redacti ad instans in quo urssisset praeceptum non fuissent liberi, fuisse tamen in aliis casibus ratione temporis. Tandem in eo casu quo fuissent redacti ad ultimum instans pro adimplerione praecepti, cum ad summum essent obligati ad unicum gradum, operati sunt in intensiore gradu: unde licet quoad primum gradum, propter illam fixationem voluntatis, non fuissent meriti, meruerunt tamen per gradus intensioris ad quos libertatem suam extenderunt: vide Arriagam loco citato.

IX. Sed haec responsio Arriagae non placet: nam primò extenditur tantum ad praecepta affirmativa quae obligant ad actum: qui actus non est semper debitus pro determinato tempore, & potest intendi & remitti, ut aiebat Arriaga: Sed quid dicet de praeceptis negativis, quae sunt in longè majori numero? quae per non actum adimplentur, quae obligant pro semper, & quorum adimpletio, utpote negatio non recipit majus & minus? Secundò, ex hac Arriagae responsione sequitur donum confirmationis non esse tantum quantum hactenus omnes arbitrati sunt, imò nullum. Nam si rarissima est, ut ait Arriaga, obligatio sub mortali, rarissima quoque est transgressio mortalis, consequenter rarissimè serviet istud donum, quod datur tantum ut vitetur casus in peccatum mortale: Quando autem serviet in istis rarissimis casibus,

cum tunc confirmatus non agat cum libertate, nihil facit ad laudem vel meritum ejus quod tamen posset augere, si operaretur cum auxilio alterius gratiae quam confirmationis. Tertio, tandem licet daremus Patri Arriaga pro praeceptis affirmativis, pro quibus solum servit haec ipsius responsio, rarissima esse illius generis praecepta quae obligent sub mortali, (in quo tamen censo illum non rectè loqui) quod rarissimè contingat illa obligare pro instanti aliquo determinato: in illis tamen circumstantiis in quibus illa urgebunt (quod saepe occurrere potest) quid dicemus? Certè cum in doctrinâ P. Arriagae non fuerit in potestate confirmati in gratiâ, illa praecepta non implere, nihil tunc meruit, quale ergò erit istud Dei donum Confirmationis in gratiâ?

Nec valet si replices quod Arriaga tertio loco, mereri scilicet ex gradu intensiori, ad quem se liberè extendunt: Nam si, ut vult P. Arriaga, gratia illa, seu auxilium Confirmationis, non relinquat in confirmatis libertatem ad non agendum, certè cum illa gratia uti agens necessarium determinat confirmati voluntatem ad unum, necessario agit secundum totam suam entitatem: & sic non est tunc potestas in voluntate ad illum gradum intensioris ultra vel infra illum qui est ex ipsa entitate & virtute gratiae confirmationis.

Denique etiam si omnia concederemus Patri Arriagae, sequeretur ex ejus doctrinâ quod donum Confirmationis in gratiâ, esset longè minus dono Perseverantiae, quod nemo concedet. Probat sequela, nam cum dono perseverantiae remouentur justi à peccato ut in illud non cadant, sicque in justitiâ stent, sicut cum dono confirmationis, & insuper cum dono perseverantiae in omnibus sine dubio mererentur, meritò tamen privati in tot casibus cum dono confirmationis in gratiâ. Et omnia ex doctrinâ Arriagae ut patet.

Alii volunt impeccabilitatem quae reperitur in confirmatis in gratiâ provenire partim ab intrinseco, partim ab extrinseco: Ab intrinseco scilicet, ab uberiore

uberiore aliquâ gratiâ & præpotenti aliquo auxilio, quo confirmatus ita inclinatur in bonum ut ab illo non possit de facili deflecti: per quod tamen non ita retrahitur à malo ipsi opposito, ut absolute non possit peccare. Ab extrinseco verò, scilicet protectione singulari & custodia Divinâ submovente occasiones & impediende tentationes, præcipue vehementes, in quibus succumbere posset. Ita Didacus Alvarez lib. 10. de Auxiliis disp. 104. & alii: Ex quo consequenter infert post probatam conclusionem quartam, differentiam inter donum confirmationis & perseverantiæ in gratia, in hoc consistere, quod donum confirmationis duo supradicta complectatur: donum verò perseverantiæ ultimum tantum, ut proinde differant inter se sicut excedens & excessum.

XIII. Sed nec hæc doctrina placet, primò quia falsum est illos quibus Deus cedit donum secundum quod est perseverantiæ, nullis unquam opponi tentationibus vel occasionibus gravioribus; nisi addat Alvarez in quibus Deus prævidit fore, ut succumberent si illis exponerentur: quod non facile dicet, ne cogatur admittere scientiam mediam: ergo donum perseverantiæ non consistit in illo extrinseco, quandoquidem plures etiam uberiores gratias afferat quibus graviores illas tentationes, (quibus quandoque opponuntur) superent.

XIV. Hæc doctrina est ipsissima D. Augustini lib. de Corrept. & Grat. cap. 12. ubi sic Sanctus Doctor. *Si in tantâ infirmitate vite hujus, in quâ tamen infirmitate propter elationem reprimendam, perfici virtutem oportebat, ipsis relinqueretur voluntas sua, ut in auxilio Dei, sine quo perseverare non possunt, manerent si vellent, nec Deus in eis operaretur ut vellent; inter tot & tantas tentationes infirmitate suâ voluntas ipsa succumberet, & idèò perseverare non possent, quia deficientes infirmitate, non vellent.*

XV. Secundò, quia nimis absurdum est, & à ratione alienum quod si in confirmatis in gratia requiratur, ut removeantur ab extrinseco tentationes & occasiones peccati graviores, requirantur abhuc ab intrinseco uberiores gra-

tia & auxilia fortiora ut stent in eâ gratiâ in quâ dicuntur confirmati: quinam enim erunt illi qui in gravioribus tentationibus & peccati occasionibus stabunt, si confirmati in gratia eis obiecti casuri sint ut propterea illis exponi non debeant?

SECTIO II.

Vera utriusque doni Confirmationis in gratiâ & Perseverantiæ in illâ differentia.

Nota primò ex D. Thoma lib. 3. **XVI.** Contra gentes cap. 155. quod illud quod naturâ suâ est variabile, ad hoc quod figuratur in uno, indiget auxilio alicujus moventis immobilis: sed liberum arbitrium etiam hominis existens in gratia habituali, adhuc manet variabile & flexibile à bono in malum, ergo ad hoc quod figuratur in bono, & stet in illo usque in finem, indiget speciali Dei auxilio, quod est Confirmatio in gratia.

Nota secundò, per istud autem auxilium Dei speciale quo figuratur voluntas in bono, non ita debet figi in eo, ut dei ei necessariò stare necessitate antecedente: sic enim non esset confirmatio potentiæ liberæ, sed ipsius everfio: sed oportet quod gratia illa, seu speciale auxilium illud per quod confirmatur, ex vi suâ ita statuatur in bono, ut non adimat libertatem: ita verò relinquat libertatem, ut talem tribuat firmitatem, quod nihil illam inflectet ad malum.

Nota tertio ex D. Augustino lib. de **XVIII.** Dono Persever. cap. 6. & communi Theologorum doctrinâ, donum perseverantiæ nullatenus posse interrumpi per peccatum mortale, licet admittat secum veniale. Ratio est, quia eo ipso quo quis peccat mortaliter, deflectit à bono incepto, & sic non perseverat: implicat ergò quod donum perseverantiæ per peccatum mortale interrumpatur.

Nec obstat quod prædestinati multi **XIX.** sæpè cadant à gratia, sæpè resurgant, qui tandem moriuntur in gratia, ac consequenter cum perseverantiâ. Non

ynopsis

agnaliu
D.
Josephu
SV
an

enim indè ſequitur perfeverantiam poſſe interrumpi: quia horum perfeverantia non ſumit initium ab illa gratia quam primò acceperunt, vel ad quam in ſua converſione reſurrexerunt, quæ fuit interrupta: ſed ab illà à quâ non ampliùs ceciderunt, & in quâ finaliter deceſſerunt. Undè quod alii in gratia quam vel in utero, vel in Baptiſmo acceperunt perfeverarint, ita ut nunquam peccarint mortaliter: Alii verò in ea quam in prima converſione ſua: Alii denique in illa quam poſt plures lapſus & plures reſurrectiones, v. c. circa finem vitæ acceperunt, quæ connectitur cum gratia conſummata, id eſt gloria, quæ durabit in æternum, perfeverantia eadem eſt eſſentialiter, & differt tantùm accidentaliter ſecundùm magis & minus.

XX. Nota quartò, quod gratia perfeverantiæ ſit in interruptibilis, id non ſemper provenire ab intrinſecis viribus ipſius gratiæ, ſed plerumque ab extrinſeca etiam Dei providentia ſpeciali, per quam modò removenitur à prædeſtinato tentationes & occaſiones peccandi gravioreſ, in quibus ſuccubuiſſet ſi illis expoſitus fuiſſet: Vel certè ipſemet removenitur ab illis per mortem acceleratam: hinc illud Sapient. cap. 4. *Raptus eſt ne malitia mutaret intellectum ejus, aut ne fictio deciperet animam illius: Fascinatio enim nugacitatis obſcurat bona, & inconſtantia concupiſcentiæ tranſvertit ſenſum ſine malitia.*

XXI. Nec facit contra quod habet Sac. Concil. Trid. ſeſſ. 6. can. 12. dicens: *Si quis dixerit juſtificatum ſine ſpeciali Dei auxilio in accepta juſtitia perfeverare poſſe anathema ſit.* Nam & remotio tentationum & occaſionum peccati graviorum à prædeſtinato, in quibus ſuccubuiſſet ſi illis fuiſſet expoſitus, & ſubſtractio prædeſtinati ab illis per mortem immaturam, antequam malitia mutaret intellectum ejus, aut fictio deciperet animam illius ut perverteretur, quod eveniſſet ſi diutius vivere permiſſus fuiſſet, ſingularis eſt Dei favor, & numeratur inter ſpecialia Dei auxilia, quia nec dantur omnibus juſtificatis, nec huic dare tenebatur, ſed ei à Deo datum fuit ex ſingulari ejus in ipſum benevolentia. His poſitis.

Dico, magna eſt inter utrumque^{XXII} donum confirmationis & perfeverantiæ in gratiâ differentia, licet enim videantur convenire in notando tertio, quod ſcilicet donum perfeverantiæ ſigat juſtum in bono, ut ipſius juſtitia per peccatum mortale interrumpi non poſſit, uti nec confirmati in gratiâ: Differunt tamen quàm maximè inter ſe utraque iſta gratia, quia non eſt neceſſe juſtum cum dono confirmationis rapi ne malitia mutet intellectum ejus, aut ab illo averti tentationes gravioreſ, aut occaſiones peccandi majoreſ, ne illis expoſitus cadat, ut diximus notando quarto de juſto cum ſolo dono perfeverantiæ, cum ſupponatur in gratiâ confirmatus, quin eſt contra majoribus & vehementioribus objiçendus, ut confirmatus & ſtabilis in gratia accepta appareat. Quemadmodum enim columna vel pyramis, verbi gratiâ, non dicitur firma & ſolidata, quæ vento vel impulſui etiam utcumque gravi reſiſtit, ſed quæ vehementioribus, adeò ut à nullo diſjici poſſit, ita non ſolum ille in gratia dicendus confirmatus, qui ut ſtet vehementioribus eſt ſubducendus tentationibus, aut occaſionibus, ſed ille cui datum eſt in quibuſvis perſtare, & contra quem etiam fortiſſimæ quæque vires ſuas experiri poſſent.

Quare breviter dico & concludo donum confirmationis conſiſtere in gratiâ^{XXIII} ſpecialiſſima quam Deus confirmato confert ex ſingulari benevolentia ita commenſuratâ ad libertatem & omnes occaſiones, ut cum illâ confirmatus ſit liberè, immobiliter tamen & invictè reſtiturus. In quo diſtinguitur à dono perfeverantiæ quæ id non habet ex ſe & ab intrinſeco, ſed indiget haſ tentationes ab illo removeri, vel ipſe ab illis ſubtrahi.

Probatur hæc doctrina efficaciffimè^{XXIV} ex loco citato Sapientia cap. 4. *Juſtus ſi morte præoccupatus fuerit in refrigerio erit, & vivens inter peccatores tranſlatus eſt, raptus eſt ne malitia mutaret intellectum ejus, aut ne fictio deciperet animam illius: fascinatio enim nugacitatis obſcurat bona, & inconſtantia concupiſcentiæ tranſvertit ſenſum ſine malitia.* Ubi vides juſtum hunc rapi antequam malitia mutaret intellectum ejus, aut fictio decepſet

pisset animam illius, ac sic habuisse donum perseverantiae, non fuisse verò confirmatum in gratia, quandoquidem futurum erat ut fascinatio nugacitatis obscurans bona, & inconstantia concupiscentiae transvertens sensum sine malitia, mutaret intellectum ejus, & deciperet animam illius. Igitur donum perseverantiae est omnium praedestinatorum & salvandorum, donum confirmationis in gratia est valde paucorum.

SECTIO III.

Divus Josephus fuit in illa gratia quam in utero accepit, & quam ex utero attulit, confirmatus.

XXV. **M** Irè Seneca perfidiam Alexandri Magni, qui Callisthenem virum probum & sine noxâ ullâ interfecerat, infectatur: mirè sceleris istius magnitudinem aperit lib. 6. quaest. natural. cap. 23. ubi sic ille in hac causâ. *Hoc est Alexandri crimen aeternum, quod nulla virtus, nulla Bellorum felicitas redimet: Nam quoties quis dixerit occidit Persarum multa millia, opponetur & Callisthenem. Quoties dictum erit occidit Darium penes quem tunc magnum erat Regnum, opponetur & Callisthenem: Quoties dictum erit omnia Oceano tenuis vicit, ipsum quoque tentavit novis classibus, & Imperium ex angulo Thracia usque ad Orientis terminos protulit: dicitur sed & Callisthenem occidit: Omnia licet antiqua Ducum, Regumq. exempla transferit, ex his quae fecit, nihil tam magnum erit, quam scelus occisi Callisthenis.* Hæc Seneca contra Alexandrum & Magnalia Alexandri.

XXVI. Tam atrum est nigri alicujus sceleris atramentum, tantus ejus nævus, teste etiam infideli illo ex solo naturæ lumine judicante Philosopho, ut unicui plus nocere possit homini, plus eum obscurare valeat quam præclara quævis facinora prodesse vel illustrare. Quare & hoc etiam infidelis istius opinamento adducor, ut arcem ab electo in Patrem **JESU** Magno Josepho omne

peccatum, maximè verò grave & mortale per totam ejus vitam.

In hoc etiam conspirant illi qui asserunt (quibus ego me adjungo) ipsum fuisse in illâ gratiâ quam in utero accepit, & quam ex utero attulit, confirmatum: ita Joannes Gerson ferm. de Nativ. Beatæ Virginis habitò in Concil. Constant. & in suâ Josephinâ, noster Hieronymus Gratianus lib. 5. de Sancto Josepho cap. 5. tit. 1. Carthagena tom. 3. de Arcan. lib. 18. homil. magn. & ult. §. 1. Est hodie communis & ab omnibus recepta, videturque sequi ex ipsius sanctificatione in utero: ut quid enim sanctificatio præter ordinem usitatum, & tam singulariter anticipata, nisi ut firmiori potentiorique manu fundata, idest Dei per se immediatè illam operantis, perfectior illa ac solidior per omnia assurgeret?

Et certè cum non solum sanctificatis in utero id doni concessum sit, ut patet in Joanne Baptistâ, & ex doctrinâ D. Thomæ 3. part. quaest. 27. art. 6. ad 1. ubi ait: *Sanctificatis in utero creditur præstitum ut de cætero mortaliter non peccarent, divinâ eos protegente gratiâ, sed etiam aliis ut de Sanctis Apostolis à recepto in die solemnî Pentecostes Spiritu Sancto docent communiter Theologi; quis illud D. Josepho tam eximie præ illis electo, tam singulariter præ illis inaugurato denegare poterit?*

Probatur secundò, quia certum est stetit in gratiâ usque ad mortem: & abundè constat mortem ejus non fuisse immaturam, & ipsum tantis tentationibus expositum quales nullæ fortè similes, in quibus tamen non tantùm invictus persistit, sed etiam virtutes plures in summo exercuit, ut patebit ex dicendis postea, ergo, &c.

Objicies, gratia justitiæ originalis est major gratiâ sanctificationis in utero. Sed gratia justitiæ originalis non advexit secum donum confirmationis in gratiâ, ut patet in Adamo & Evâ, qui fuerunt creati in gratiâ & justitiâ originali, qui tamen ab eâ ceciderunt: ergo nec gratia sanctificationis in utero illud donum advehet: Respondeo negando majorem, si agatur de vi & virtute utriusque

ynopsis

generali
D.
Josepho
SV
an

utriusque gratiæ: etsi enim originalis esset cum exclusione omnis peccati, gratia tamen sanctificationis in utero operatur in naturâ lapsâ quod non potuit originalis in integrâ: sanat enim illa à peccato, à quo hæc non præservavit: quid mirum ergo si illa statuat in bono quod hæc non potuit? Porro gratia sanctificationis in utero uberior fuit illâ gratiâ originali Adæ, quia fuit ex meritis Christi infinitis non hæc: nam in Doctrinâ D. Thomæ & sequacium ejus, hæc Adamo destinata fuit ante decretum Incarnationis mysterium: si enim Adam non peccasset, inquit D. Thomas, Christus non venisset.

XXXI. Confirmabitur amplius hæc sententia ex dicendis Capite sequenti.

CAPUT X.

Per eandem gratiam fuit Divo Josephus etiam contra venialia confirmatus.

I. **D**ico ergo non tantum per illud donum confirmationis in gratiâ, id assecutus est D. Josephus quod alii confirmati, ut scilicet nunquam abinde peccaverit mortaliter; sed præterea, quandoquidem eo excellentior est per omnia accepit gratiam, quo præ cæteris ad altiorum gradum & ordinem ascendit: probabilissimum censeo cum aliis quam plurimis, fuisse in sanctitate tunc ei divina manu immediatè & largissimè infusâ, ita firmatum & fixum, ut nemo, (si solam ipsius sponsam exceperis) sic fuerit ut ille: atque adeo nec etiam ad veniale unquam deflexisse, ut hoc credam adducor. Primò, ex eo quod idem docent de D. Joanne Baptista Ven. Beda homil. de illius decollatione, Galatinus lib. 7. cap. 9. & alii tam multi ut Abulensis in cap. 14. Matthæi quæst. 40. dicat id communiter credi; cui opinioni concinit Ecclesia columna veritatis, in his verbis:

*Antra deserti teneris sub annis
Civium turmas fugiens petisti,
Ne levi saltem maculare vitam
Famine posses.*

Si enim hoc de Divo Joanne Baptista

communiter creditur, cur non idem & à fortiori credatur de D. Josepho, uti de vero Christi Domini Patre?

Et certè licet hoc privilegium non fuisset D. Joanni Baptistæ concessum, adhuc tamen Sanctissimo Josepho non esset denegandum. *Ea enim*, ut ait Textus in l. finali de probationibus, *que veniunt ex bona conjectura, verasse dicuntur.* At Patrem Jesu verum, hoc dono donatum fuisse bona conjectura est, ergo res vera.

Tertiò, idem probatur ex illo Concilio Trident. (sess. 6. canon. 23. *Si quis dixerit hominem justificatum posse totâ vitâ suâ omnia peccata, etiam venialia vitare nisi ex speciali Dei privilegio, quemadmodum de Beatâ Virgine tenet Ecclesia, Anathema sit.* Pro cujus intelligentia,

Nota, non tantum intelligit Concilium ut vitentur peccata venialia totâ vitâ requiri speciale auxilium gratiæ, prout contra distinguitur ab auxilio tam reprobis quam electis communi, quo sensu donum perseverantiæ dicitur ab eodem Concilio Canon. præcedenti citato hic cap. 9. sect. 2. num. 27. auxilium speciale: sed intelligit tale ut nec ipsis prædestinatis communiter concedatur, quale fuit concessum Beatæ Virgini: & ideo Concilium non vocat illud auxilium quo illa vitantur *speciale Dei auxilium*, quemadmodum Canone præcedenti vocavit donum perseverantiæ, sed vocat illud *speciale Dei privilegium*.

Dico ergo ex Concilio, prout sine illo *speciali Dei privilegio* non possunt omnia peccata venialia totâ vitâ vitari, ita cum illo possunt, ut patet: Cum ergo cæteris prædestinatis *speciale auxilium* istud concedamus, cur hoc speciale Dei privilegium Divo Josepho adeo supra illos omnes ratione eminentissimæ suæ dignitatis evectò denegaremus.

Probatur quartò, cum aliis innumeris Sanctis datum sit rarissimè venialiter peccare, immò verò D. Augustinus lib. 2. de Peccat. merit. cap. 6. doceat non esse obsistendum eis qui affirmant esse posse hominem in hac vita sine peccato, intellige (ut sanè intelligas) cum limitatione Concilii

cilii Tridentini loco mox citato versu 3. Cur hoc Divo denegaremus Josepho.

- VII. Nec valet quod contra objicit Ariagain 1. 2. tractat. de Justificat. disp. 31. sect. 6. concl. 2. temerarium esse presumere quod non audeat Concilium Tridentinum: Sed Concilium non audeat illud asserere nisi de Beata Virgine, ita res ista est rara & miraculosa, ergo, &c. Respondeo enim etiam res sit rara & miraculosa esse tamen possibile cum singulari Dei privilegio ex Concilio Tridentino: hoc autem Divo Josepho concessum fuisse, ipsius supra omnes Electos electio suadet.
- VIII. Respondeo secundò, Concilium adduxisse Bearam Virginem in exemplum, quod cum *speciali Dei privilegio* omnia peccata etiam venialia tota vitari possint: quod autem illam solam adduxerit, id non idè fecit quod nulli sint alii præter ipsam, sed quia non fuit necesse, sufficiebat enim unum adduxisse.
- IX. Probatur quintò ex doctrina Sancti Clementis, Alexandr. lib. 1. Pedag. cap. 2. Francisci Suarez tomo 3. de Gratia lib. 9. cap. 8. num. 25. Alvaris de Pacz tomo 2. de Extermin. mali lib. 1. part. 1. cap. 9. ubi docent Justos aliquos valde perfectos, qui toti student puritati & sanctitati, posse tota vitari vivere sine peccato etiam veniali quod sit plene voluntarium, & cum deliberatione certa: idque non videtur negandum Sanctis Apostolis post receptum in die Pentecostes Spiritum Sanctum: Unde Divus Chrysostomus in eandem cum illis conspirans sententiam homil. 20. in Matth. ad illud *Fiat voluntas tua sicut in celo & in terra.* ait: *Nihil est quod propter terrenarum rerum habitaculum ad supernarum virtutum perfectionem homines prohibeat pervenire. Est quippe possibile ut in terrarum adhuc regione degentes quasi jam in caelis habitent ita cuncta perficiant.*
- X. Peccarunt ergo tantum illi ex quadam subreptione, sed D. Josepho ex dicendis infra Cap. sequenti extinctus aut certè ligatus fuit fomes peccati, ut nunquam appetitus ejus rationem prævenerit: ergo ex hac ratione nec

venialiter peccavit, quandoquidem semper sibi & Deo præsentissimus, nihil ex subreptione fecerit.

Objicies primò, Proverb. c. 24. vers. 16. *Septies in die cadit Justus: quid ergò de tota vitari, præcipue verò quando ad longum protenditur ut vita Divi Josephi?* Respondeo Scriptores plures ita hunc Scripturæ locum citare ex Authore Catena Græcæ, Cassiano lib. 2. Collat. 22. cap. 13. nonnullisque Codicibus manuscriptis, & esse jam vulgare: illud tamen *in die*, non haberi nec in Originali Hebræo, nec apud Septuaginta Interpretes, nec in nostrâ vulgatâ, nec in aliis impressis saltem alicujus fidei, quos si mihi non credes consulere poteris.

Objicies secundò, illud Ecclesiastæ cap. 7. *Non est homo justus in terrâ qui faciat bonum & non peccet*, intellige venialiter. Respondeo ad illa & alia similia loca, hæc intelligi de Justo justitiâ ordinariâ. Respondeo secundò, si velis etiam intelligi de Justis justitiâ extraordinariâ intelligendum cum solo *speciali Dei auxilio*, prout contradistinguitur ab illo qui est in omnibus justis communi, inter quos sunt alii qui reprobis, non de Justo justitiâ summè extraordinariâ, & cum gratiâ illâ, quam Concilium Tridentinum vocat *speciale Dei privilegium*.

Instabis, nulla datur talis gratia. Contra, si nulla talis datur, quomodo ergò Concilium dixit sine tali non posse peccata venialia vitari? Quod si datur talis, an amabo, negabitur Divo Josepho cui tot titulis debetur? Ergò tam singularis fuit Divi Josephi Sanctitas, tanta vitæ & morum ejus innocentia & puritas, ut eam nulla peccati mortalis caligo obfuscare & extinguere, nulla venialis umbra vel minimum obscurare potuerit.

Synopsis

generali
D.
Josepho
SV
an

CAPUT XI.

An in Divo Josepho fuerit peccati fomes extinctus vel ligatus ?

I. **R**EPUGNARE primæ & summæ sanctitati qualitatem infundere, vel virtutem quæ per se & naturâ suâ hominem vel Angelum inclinât ad peccatum, nihil certius: sicut enim summa perfectio primæ sanctitatis postulat ut non possit ipsa facere malum, sic nec facere ut alius faciat: nam si Deus hoc faceret mediante tali qualitate aut virtute à se immediatè productâ, non minus ipsi quàm creaturæ tribueretur malum, quia nec aliam ob causam dicitur Author boni, nisi quia ad illud movet per internum impulsum: imò magis ipsi malum quàm creaturæ imputaretur, hæc quippe illud non operaretur, nisi ad illud determinata à Deo.

II. Aliundè verò dari fomitem in homine inclinantem ad peccatum, est certum de fide. Cum ergo ille fomes, utpote ipse appetitus sensitivus ut fertur in bonum sensibile, quod est rationi contrarium (ex quo dicitur inclinare ad malum) sit immediatè a Deo in homine, quia fuisse ille in naturâ purâ: quomodò verum est quod Deus non sit author peccati? & quâ ratione hoc cum præcedenti quadrare potest?

III. Dicendum ergo quod appetitus sensitivi objectum totale & adæquatum in quod naturâ suâ & per se fertur, est præcisè bonum naturæ sensitivæ conveniens: quod bonum non est per se contrarium rationi, cum sæpè contingat ut quod est commodum naturæ sensitivæ, sit licitum & conforme rationi; licet etiam sæpè eveniat e contra, ut quod est conveniens sensui, sit disconveniens rationi, quando scilicet est immoderatum: unde cum appetitus sensitivus eatenus tantum dicatur fomes peccati, & inclinare ad malum, quatenus fertur in illud bonum sensibile in particulari, quod est immoderatum: cum non fertur in illud quate-

nus est immoderatum, & disconveniens rationi, quæ cum illum regulare deberet, ab illo se dominari permittit, sed quatenus est bonum naturæ sensitivæ, non potest dici per se & naturâ suâ inclinare ad malum: & sic, etsi Deus sit author appetitus sensitivi, non tamen est author mali.

Porro fomes iste dicitur à Theologis modò extingui, modò ligari: Ligatur, inquit aliqui, quando per extrinsecam Dei providentiam substrahentem, sive elongantem objecta & occasiones, providetur ut nulla eius operatio insurgat contra rationem: extinguitur, quando per aliquid intrinsicum idem impeditur: Alii putant melius sic dicendo quod extinguitur quando per qualitatem aliquam intrinsicam ita subjugatur appetitus sub ratione, ut non possit in illam insurgere: ligatur, quando per extrinsecam illam Dei providentiam impeditur tantum motus manente potentiâ ad insurgendum.

Aliis non placet hæc divisio, ex eo quod cum fomes reapse idem sit quod appetitus sensitivus, prorsusque illi identificetur, non possit fomes extingui, quod significat ipsum omninò destrui, quin extinguatur & destruat appetitus, at in Adamo appetitus ille non fuit extinctus seu destructus, ut constat, ergo nec fomes.

Admittunt ergo hi solam fomitis ligationem, extinctionem negant, & dicunt per illam appetitum sensitivum prohiberi ne contra rationem moveatur, idque fieri vel per Divinam providentiam quâ appetitus ab omni inordinato motu coeretur, vel quod est connaturalius per qualitatem infusam v. c. iustitiam originalem in Adamo, præbentem vires animæ quibus motus ejusmodi in inferiori appetitu cohibeat.

Sed quidquid sit de istâ difficultate, & relicta cuique prout voluerit hujus vel illius opinionis electione; cum idem sit effectus seu extinctionis, seu ligationis fomitis, scilicet impeditio motus inordinati in appetitu contra rationem, quo posset ratio inclinari ad malum: mihi hic sufficit inquirere, an hic seu extinctionis seu ligationis fomitis effectus fuerit D. Josepho concessus?

Pro

VIII. Pro quo animadverto aliquos caruisse fomite isto, non tamen fuisse in gratia confirmatos, ut patet in primis Parentibus Adamo & Evâ, in quibus non fuit ista appetitus inferioris rebellio quam sentimus, cohibente eum presentia & efficaciam justitiæ originalis in qua creati sunt; non tamen amiserunt in gratia, & ideo donum illud amiserunt. Alios vero è contra fuisse in gratia confirmatos, non tamen caruisse fomite, ut patet in D. Paulo qui fuit in gratia confirmatus, ut cæteri Apostoli, sensit tamen in membris suis aliam legem repugnantem legi mentis suæ, ad Roman. cap. 7. vers. 23. Alios denique qui & in gratia fuerunt confirmati & fomite caruerunt, ut Beata Virgo, cui Divum Josephum ejus Sanctissimum Sponsum & supparem subjungendum censeo cum Doctissimo Gerfone Cancellario Parisiensi serm. de Nativit. Beatæ Virg. toties in hoc Opere citato, Jacobo de Valentia Episcopo Christopolitano in Cantic. Magnificat. Joanne Ekio serm. de Sancto Josepho. Bustensi in Mariali 4 part. serm. 12. Andræa de Soto lib. de Joseph cap. 10. Canisio lib. 2. de Deip. cap. 13. post med. Salmerone tom. 3. tract. 9. Carthagenâ Minoritâ tomo 3. de Arcan. lib. 18. homil. mag. & ultim. §. 1. P. nostro Sylveira tomo 1. in Evang. lib. 1. cap. 10. quæst. 2. num. 8. Justino Miechoviensi Dominicano super Litan. Lauret. tomo 1. disc. 101. num. 10 & 11. P. Lobbetio è Soc. Jesu Leodiensi tomo 3. Quæstion. in Evang. Dominic. & Festor. totius anni quæst. 2. Moral. de S. Josepho Virginis Sponso, & aliis innumeris: & ita omnino decuisse docent, ut munus ad quod à Deo electus erat, ritè obiret cum Virgine speciosissima domi forisque, diu noctuque, per tot annorum cutricula, castè & tutè versari & familiarissimè convivere posset, & carnis illecebris & titillationibus qui ex ejusmodi tam familiaris diuturnoque convectu suboriri potuissent, omnino vacaret, sicque rectius ad omnem vitæ usum Matri simul & Proli inserviret.

IX. Igitur credendus est inquit Carthagenâ citatus totidem verbis, Josephum ligatum habuisse fomitem peccati ori-

ginalis, ne etiam naturaliter & absque deliberatione in quempiam concupiscentiæ appetitum prorumperet ejus sensus, dum in consortio Virginis versaretur: Etenim appetitus operatur circa objectum, nisi per actualem motum à superiori potentia contineatur, quam naturalem inclinationem & efficaciam non videntur soli habitus posse impedire: Nam sicut vitia non sufficiunt ad tollendam inclinationem ad bonum, ita neque virtutes, licet aliquin perfectissimæ, possunt tollere naturalem inclinationem appetitus ad sensibilia, quæ interdum rationi repugnant, & ne ad illa nonnunquam moveatur nisi aliunde divinitus præpediatur. Igitur cum Sanctissimum Josephum nullus prorsus unquam libidinis motus pullaverit, manifestè efficitur ad hoc ut in eo suaviter omnis concupiscentia cessaret, fomitem in eo extinctum seu ligatum fuisse, non solum per habitus & virtutes, sed & per divinam gratiam ad hoc aptam & congruam.

Et si enim probabile sit quod ex Divo Bonaventura refert Gerson serm. citato de Nativ. Beatæ Virg. Confid. 3. *Quod nullus ex aspectu gloriosæ Virginis quamvis esset pulcherrima, urebatur aut inflammabatur ad sedam carnis concupiscentiam, sed eam potius extinguēbat ille divinus aspectus, quasi frigidus quidam ex oculis ros virginis expiraret, vel essuaret à mente illius castissimâ.* Attamen ex hoc non habetur nullum prorsus motum suboriri potuisse ad quem impediendum non fuerit necessaria fomitis repressio, maximè quod etsi Virginis aspectus ex se castos afflaret amores, aliunde tamen ut ex aliis actionibus convictus & conversationis diuturnæ, ex dæmonis suggestionibus contumpe- re potuissent, uti odium ortum est in cordibus Judæorum contra Christum Dominum, ex cujus tamen facie non minor gratia scintillabat ad omnium corda ad se allicienda & attrahenda, quam ex Virginis conspectu ad extinguendos ignes illos impuros.

Ex hoc tamen colligitur, quod cum & intus per abundantiam gratiæ sanctificantis fomes fuerit in D. Josepho repressus, & exterius purissimæ Virginis Sponsæ ad aspectus castitatem adpi-

X2

carēt

ynopsis

agnatio
D.
Josephus
SV
an

raret, Divum Josephum in suo matrimonio nec intus nec foris tentationem sensit ad libidinem, sicque cum castissima Sponsa sua ita castè & tutè convixisse, ut non potuerint etiam Angeli castius vel tutius.

XII. Ceterum ut quod de horum Theologorum rationibus censeo, proferam: dico ad summum probare in eo fuisse extinctum seu ligatū fomitem partialem scilicet in materia carnis, seu libidinis, non verò totalem, idque tum demum cum Virgini matrimonio junctus est propter Virginis ipsius reverentiam, ut docuit Cornelius à Lapide in cap. 31. Proverb. vers. 2. & alii sine numero: quod non est valdè extraordinarium, cum idem pluribus aliis Sanctis fuisse præstitum legamus apud Authores fide dignos, & id ipsum de Angelico Doctore D. Thomà Aquinate referat ipsius legenda in Breviario ex Joanne Garz, & Sancto Antonino. Sed aliud est quod hic intendimus, caruisse scilicet, idque semper, totali fomite per gratiam, quæ tanta plenitudine descendit in ipsum, ut talis esset dispositio virium animæ in ipso, quod inferiores vires nunquam moverentur sine arbitrio rationis.

XIII. Probatur igitur nostra Assertio primò iisdè rationibus quibus in superioribus probavimus ejus in utero sanctificationem, & confirmationem in gratia. Probatur secundò, quia ex mox dictis plurimis Sanctis datum est caruisse partiali fomite, aliis quidem in materia carnis, aliis in materia iræ, aliis in materia superbiæ, aliis in aliis: ita ut nullos amplius libidinis, iræ, superbiæ, &c. motus in se senserint. Cum ergo D. Josephus, ut Christi Pater, sit incomparabiliter in omni dono gratiæ super illos elevatus, quis negabit ei deberi plenitudinem ejus. quod illis per partes datum est? Ergò talem gratiam accepit, quæ in eo totalem reprimeret fomitem.

XIV. Probatur tertio ab effectibus per inductionem: Nam cum esset Regni Davidici hæres, ut vidimus Tractatu præcedenti, saltem quod nullus negare poterit de Regio sanguinè, & ad vitam obscuram delapsus non erubuit de sua conditione, nec quidquam cogitavit

aggredi, quo inde emergeret, nullo avaritiæ motu commotus est ut ditior fieret, cum & Magorum munera ad favorem pauperum abdicavit: nullo motu libidinis per totos triginta annos cum formosissima familiarissimè vivens uxore: nullo motu iræ vel zelotypiæ videns illam gravidam, non ex facto suo, nullo motu incredulitatis, salvare jussus eum quem mundi Salvatorem Angelus non ita pridem renunciarat. Ut constabit amplius ex infra dicendis suis locis. Cum ergò nullo passionis motu pulsatus fuisse deprehendatur in diversis illis illarum occasionibus, quibus nullæ ferè violentiores dari poterunt; ergò verè caruit fomite, & omnia apud ipsum ex recto rationis dictamine procedebant: imò ex his in eo non fomes tantum, sed & ratio ipsa mortua fuisse videtur.

Probatur quartò, quia ut singulariter electus & ad supremum ordinem hypostaticæ scilicet unionis, in quo soli Jesus, Maria & Joseph, euectus, adeptus est singularem in gratiâ confirmationem, ut Capite præcedenti diximus; sed carentia fomitis ad hoc maximè confert, ut constat; ergò habuit.

Probatur quintò, & ultimò, quia D. Josepho, Christo Domino gratiæ Authori & Consummatori ita ut est conjuncto, concedendum est quidquid facit ad perfectionem virtutis. Sed carentia istius fomitis conducit ad perfectionem virtutis, quia fomes facit pronitatem ad malum, & difficultatem ad bonum, ut docet D. Thomas 3. part. quæst. 27. art. 3 in corp. Ergo carentia fomitis illi concedenda est.

Objicit primò 2. Corinth. cap. 12. *Virtus in infirmitate perficitur.* Ubi sermo est de infirmitate quæ est ex fomite, secundum quam Apostolus patiebatur stimulum carnis, sed ex hac ultima probatione nihil quod pertinet ad perfectionem virtutis est subtrahendum D. Josepho, ergo D. Josepho non fuit fomes substractus Respondeo cum D. Thomà 3. part. quæst. 27. art. 3. ad 2. quod infirmitas carnis ad fomitem pertinens, est quidem in Sanctis Viris perfectæ virtutis occasio, non tamen causa sine quâ virtutis perfectio non

non possit haberi: sufficit autem nobis in Divo Iosepho ponere perfectam virtutem ex abundantia gratia, nec est necesse eam ponere ex qualibet occasione virtutis; ut patet (taceo Christum & Beatam Virginem) in Angelis qui sine fomite per unicum actum intentum virtutis, plus meruerunt quam Sancti cum fomite cui resisterunt per plures annos.

XVIII. Objicies secundò, illud ejusdem Apostoli ad Rom. cap. 7. *Video aliam legem in membris meis repugnantem legi mentis meae & captivantem me in lege peccati*, ubi cum Apostolus ad summam gratiam elevatus, dicat se adhuc sentire rebellionem carnis, evidens est eam in ceteris etiam vigere. Respondeo ex hoc argumento sequi tantum nullum ita posse crescere in sanctitate quod ex illa tandem sequatur fomitis extinctio: non verò quod Deus favorem illum alicui tribuere non possit ex sua benevolentia, quemadmodum pro fomite totali constat in Beatà Virgine, Adamo, & Evà: & pro partiali v. c. in materia libidinis, in D. Thomà Aquinate, in materia iræ, superbiæ, gulæ, & aliis vitiis, in aliis Sanctis ex relatione Authorum fide dignorum: in primò sensu namque videretur hæreticum, quia D. Hieronymus in epistolâ ad Ctesiphontem, id tribuit Pelagianis ut unam ex eorum hæresibus, & in Concilio Viennensi id tribuitur Beguardis & Beguinis, ut refertur in Clementinâ ad nostrum.

XIX. Objicies tertio & ultimò, ex Patre Arriagâ in prim. secund. tom. 2. disp. 51. tract. de Justificat. sect. 5. Cum istud donum supponatur provenire à liberalitate Dei, non licet ullo modo asserere ulli esse concessum sine urgentissimo fundamento, quia miracula non debemus astruere, vel admittere sine gravissimâ causâ: unde tutius, ait Arriaga, hoc privilegium negatur omnibus aliis à Christo & Beatissimâ Virgine, quam vel uni conceditur.

XX. Respondeo primò, an hoc Arriagæ argumentum pro negativâ præponderet nostris pro affirmativâ adductis, æquum posco Lectorem Judicem. Respondeo secundò, ne nostram assertionem tanquam dubiam relinquamus,

dico urgentissimum esse fundamentum, & hoc, & ea quæ totâ hâc disputatione de ejus in utero sanctificatione, & extraordinariâ confirmatione in gratiâ diximus asserendi: nam ab æterno electus est, ut esset Pater Christi: electus est ut esset sponsus Virginis: & per hæc electus est ut cooperaretur quâcum homini licuit Myserio Incarnationis Verbi, & saluti generis humani: Cum ergo istud Mysterium cui ita cooperatus est, sit totius fons gratiæ, debuit proculdubio ex eo plus ceteris omnibus haurire. Quare cum in eo reperiantur rationes tantum ponderis, quales nullæ similes in aliis Sanctis, urgentissimum est fundamentum illi hæc privilegia, quæ aliis denegantur, concedendi.

CAPUT XII.

An D. Iosephus ut in utero sanctificationem, ita ibi Rationis usum per accelerationem accepit?

ACCELERATIO usus rationis in sanctificatis in utero, est donum utendi gratiâ acceptâ in utero: quod donum quantum sit, & quàm Divinum, per se patet: Nam ex eo sequitur, quod ex tunc sanctificatus cœperit ex gratiâ operari & mereri, aliâ enim gratiâ & sanctitatem acceptam amisisset, quia peccat mortaliter homo in doctrinâ D. Thomæ, qui quàmprimum pervenit ad usum rationis, non eo utitur & gratiâ, ut se ad Deum convertat: unde fit ut sanctificatus ab inde gratiam gratiæ, meritum merito semper cumulando, tandem feliciter ad illam eminentem peringat sanctitatem, propter quam ex destinatione Dei gratiam illam uterinam accepit.

Cum ergo Divo Iosepho debeatur quidquid melius est, modò nihil obstat: certè si ulli mortalium hoc donum concessum est, & illi utique sine ullâ hæsitacione concessum fuisse dicendum: idque à fortiori propter rationem toties à nobis tactam, eminentem scilicet illam præ ceteris electio-

Synopsis

agnabit
D.
Iosephi
SV
an

nem, meritum, & dignitatem. Quis enim talis meriti & dignitatis ut Pater Christi: Porro D. Joanni Baptistæ fuisse concessum communiter docent Sancti Patres, alii implicite & interpretative, alii expresse. Origenes Homil. 10. in Luc. D. Irenæus lib. 3. c. 18. S. Cyrillus Hierosol. Catech. 3. S. Pater noster Cyrillus Alex. lib. de fide ad Regin. D. Hieronymus epistol. 7. ad Lætam & alibi, D. Chrylost. in Encom. D. Joan. Baptist. & alibi sæpè: noster Imperfectus in Matth. hom. 27. D. Ambrosius, Theophylact. & Eurhim. in Luc. Divus Leo serm. 10. de Nativitat. S. Maximus Homil. 1. de Nativit. S. Joan. Bap. Simeon Metaphrast. serm. de Vitâ & Dormit. Deip. Antipater Bostor. Episcop. Orat. de Baptistâ: Pantaleon serm. de Luminib. tom. 7. Mag. Biblioth. SS. Patrum, D. Petrus Chrysolog. Homil. 88. de venerab. Beda homil. de Visitat. D. Antoninus p. 4. Summ. Tit. 15. c. 20. §. 2. Dion. Carthuf. serm. 3. de S. Joan. Bap. Clichtoveus lib. de Visitat. Mariæ, Caietanus in Luc. c. 2. & in Summam D. Thomæ 3. part. quæst. 37. art. 3. Barrad. in Evang. tom. 1. lib. 7. cap. 12. Suarez in 3. part. quæst. 27. disp. 4. sect. 7. Didacus Stella, Maldonatus & Cornel. à Lapide in Luc. & ex nostris Thomas Beauxamis tom. 1. in Harmon. Evang. ad c. 1. Luc. & Joan. à Sylveira tom. 1. in Evang. lib. 1. c. 4. q. 25. & alii sine num.

III.

Confirmaturque hæc præfatorum Patrum & Doctorum sententia de Divo Joanne Baptistâ ex vetusto officio festi Visitationis Beat. Virgin. ubi hæc habebantur.

Acceleratur ratio in puero nondum nato,

Instinctu Sacri Pneumatis divinitus sibi dato,

Novit præsentem Dominum in Virgine clam latentem,

Adoravit cum iubilo ad servulum venientem.

quibus satis consonant quæ de eodem Sancto Præcuratore in ejus festo cantat Ecclesia.

Ventris obstruso recubans cubili

Senserat Regem thalamo manentem;

Hinc parens nati meritis uterque,

Abiit pandit.

Confirmatur item ex Concilio Basiliensi Sess. 43. de Visitatione Virginis, ubi ait inter alia, Salvatore in utero Matris suæ existente fuisse recognitum. Vide Barrad. citatum.

Verùm cum Patres & Doctores præfati ex hoc solùm colligant acceleratum D. Joanni Baptistæ rationis usum, quod exultaverit in utero matris ad præsentiam sui Salvatoris & vocem Mariæ: Dices cum Cornel. Jansen. Gandav. in Concord. Evang. cap. 4. ex D. Augustino epist. 57. quæ est ad Dardanum, non sequi ex hoc ipsum in utero cognovisse salvatorem, sed exultationem istam seu subliationem factam fuisse, ut solent fieri miracula, scilicet divinitus in infante, non humanitus ab infante, ut loquitur D. Thomas 3. part. quæst. 27. art. 6. in Corp. utique ut duo illi gemelli Jacob & Esau in utero Rebeccæ collidebatur Genes. cap. 25. & sicut asina Balaam contigit ut ore aperto loqueretur quæ non intelligebat numeror. c. 22. ita Joannes subliierit novo quodam miraculo, etsi causam ipse non agnosceret.

Confirmat Jansenius suam responsionem ex eo quod hic apud Lucam cap. 1. v. 41. pro *exultavit*, non est idem verbum quod postea cum Maria dicit v. 47. *Et exultavit spiritus meus in Deo*, &c. ibi enim est *igalliaste*, hic verò *eskirtisten*, quod non significat lætatus est, sed saluti, aut exiliit: Nec obesse quod postea eodem c. 1. Luca v. 44. adjicitur quod exultavit *in* seu *præ gaudio*, quod non potuit esse sine cognitione? Nam, inquit Jansenius, Græcè pro *in gaudio* non est *en kara*, sed *en agalliaste*, quod gesticulationem magis significat, quàm gaudium seu lætitiã. Respondet enim gratis negari quod Baptistâ cognoverit in utero Salvatore, & quod ex istâ cognitione præ gaudio exultaverit: unde ad confirmationem dico cum Jansenio, Joannem Baptistam in utero equidem subliuisse, juxta quod significat verbum Græcum ab ipso interpretatum, verùm tamen subliitione istâ gaudium suum testatum fuisse, ita ut gaudium ac lætitiã de Salvatoris præsentia ab eo fuerit ex cognitâ causâ gaudendi & subliiendi.

Nec

VII. Nec nocet quod dicit Jansenius Gregorium cum pro in gaudio habere *agalliasse* quod significat gesticulationem, nam significat quoque gaudium quod gestiendo & exiliendo se prodit: quare cum tale fuerit Sancti Joannis Baptistæ gaudium, idè quod Græcè dicit Jansenius sonare gesticulationem, Syrus & vulgata reddiderunt gaudium: ut proinde omninò hærendum sit versione nostræ vulgatæ & sententiæ tot & tantorum Patrum.

VIII. Confirmatur adhuc evidentissimè & ad hominem, nam Jansenius ipse ibidem observat quod cum Maria dicit: *Et exultavit spiritus meus in Deo salutari meo*, pro *exultavit* sit græcè *igalliasse*, sed exultatio quæ fuit in Beatâ Virgine, non fuit gesticulatio sine cognitione, ergo nec in Divo Joanne Baptistâ *igalliasse* derivatum ab eodem verbo, sed significat lætitiâ & gaudium præ quo subsiliit Joannes. Et optinè quidem, nam ut ait Eustathius apud Cornelium. Hic *agallias* dicitur quasi *agazo*, idèst admiror vehementer, quod supponit cognitionem. Maneat ergo ratum Divum Joannem Baptistam, in utero accepisse usum rationis: quod cum ita sit, ergo idem de D. Iosepho indubitatum esto.

IX. Probatur secundò, quia acceleratio rationis videtur debere sequi ex sanctificatione in utero: nam cum ut supra ostendimus sanctificatio in utero sit propter futuram eminentem sanctificati supra cæteros sanctitatem & excellentiam, quid ad hoc profuisset sanctificatio in utero amplius quam sanctificatio extra uterum, nisi uterina conjuncta fuisset cum dono utendi ibidem illâ, quod est usus rationis: ut sic ex tunc sanctificatus in utero aptus esset mereri & crescere in gratiâ.

X. Nec valet si dicas gratiam uterinam fuisse uberiorem quàm fuisset extra uterina ex quo uterina est à Deo immediata & extraordinaria, extra uterina verò ab eo mediante Sacramento, & ordinaria: Nam potuisset Deus gratiæ ordinariæ Sacramenti, augmentum addere prout fecit multis insigniter prædestinatis, qui mox à cunis dederunt signa futuræ sanctitatis.

XI. Non etiam valet si dicas uterinam il-

lam ad aliud fuisse utilem, si nimirum contigisset sanctificatum in utero mori. Non, inquam valet, tum quia Deus non dat illam nisi intuitu futuræ sanctitatis & excellentiæ eximæ ad quam sanctificatum prædestinavit, ac consequenter omninò necessarium est, ut ita sanctificatus exeat utero & vivat: tum etiam quia nimis falsum est quemquam sanctificati in utero ex aliâ causâ quam propter futuram aliquando sanctitatem excellentem: aliàs daretur occasio dicendi omnes infantes in utero mortuos fuisse ibi sanctificatos ne perirent, quod est contra doctrinam totius Ecclesiæ & omninò Pelagianum.

Quod si bonum est viro cum portaverit jugum ab adolescentiâ suâ, Threnor. cap. 3. vers. 27. nam proverbium est *adolescens juxta viam suam etiam cum senuerit non recedet ab eâ*, Proverb. c. 22. vers. 6. quanto melius erit D. Iosepho statim à conceptione suâ incepisse atque id quidem tam excellenti modo, cum gratiâ tam copiosâ, & remoto fomite?

CAPUT ULTIMUM.

Affertur aliud argumentum probans simul sanctificationem in utero & rationis accelerationem.

UESTIO non nova est quid causa sit, quod cum virtus sit secundum naturam rationalem, eaque dulcior & omnibus partibus melior vitio, non omnes tamen illius semitas terant? hujus nodi solutio est quod homo depravatus est per peccatum, cumque appetitus inordinatus antequam ratio expurgaretur duxit diu extra viam per abrupta sensualitatis.

Quod ut melius concipias, finge duos socios viam eandem peragere habentes: si illorum unus summo mane ante lucem surgens, viam suam arripit, alter verò interim dormit usque ad multam lucem: nonne iste prior tam multam viam

ynopsis
agnabit
D.
Iosephi
su
am

viam perficiet antequam alter incipiat, ut illum ab hoc postea attingi sit impossibile? Eodem modo in nostro casu: Ratio & appetitus duo sunt focii simulque junguntur dum homo generatur, sed appetitus statim viam arripit, & hominem post se abripit in devia vitiorum: nonne enim videmus infantes iracundos, superbos, invidios, &c.: *Pront sunt sensus hominis ad malum ab adolescentiâ suâ*, Genes. cap. 8. Interim dum viam istam appetitus peragit, ratio obdormit multis annis, unde antequam evigilet tam multam viam appetitus emensus est, ut sit ferè extra potestatem rationis eum attingere ut cohibeat vel revocet.

III. Sed contrarium omninò D. contigit Josepho, nam in eo summo manè, id est statim à conceptione ratio evigilavit, quæ cum gratiâ quâ tunc donatus fuit, appetitum stitit, viamque tam cito virtutis arripuit ut appetitus semper ipsam sequeretur, nunquam anteciret, unde nunquam ab eo ne vel minimum quidem extra viam abreptus est, ô quanta felicitas!

IV. Probatur hoc assertum ex illo Ecclesiastic. cap. 49. *Nemo natus est in terris ut Ioseph qui natus est homo*, pro cuius intelligentiâ.

V. Nota primò, antiquum Iosephum filium Iacob & Rachel fuisse figuram Sanctissimi & virginei Virginis Sponsi, ita communiter Sancti Patres & Doctores Catholici, & hinc est, meo videri, quod quemadmodum figura, imago, seu statua hominis communi omnium nationum loquendi modo vocatur homo, Leonis Leo, Cæsaris Cæsar, Petri Petrus, uti res ipsa cuius est figura vel imago, ita ille antiquus ex Jacob & Rachele Patriarcha Ioseph, vocatus est eodem vocabulo quo Sanctissimus Christi Pater, cuius figura extitit, & ad quem representandum eum divina providentia præordinavit, vocandus erat quod cum paucis aliis eiusdem figuris in veteri testamento contigerit, ostenditur excellentia huius in ratione figuræ ad Divum Iosephum: unde sequitur quod Scriptura illa, *Nemo natus est in terris ut Ioseph, qui natus est homo*. Dicta sit primò quidem pro Ioseph antiquo, præ-

cipuè tamen pro secundo Iosepho Virginis Sponso, cum ille tantum figura fuerit huius.

VI. Nota secundò quod Scriptura semper impleatur aliquo modo excellentiori in figurato quàm in ipsius figurâ, quod quidem per se clarum est, quia figuratum debet habere expressionem & veritatem, figura verò tantum ad-umbrationem.

VII. Nota tertio, hoc potest contingere dupliciter: vel enim Scriptura quæ est de figura & pro figurato, verificatur in figura literaliter, vel tantum secundum aliquam accomodationem: Si primum, tunc oportet ut Scriptura impleatur in figurato in gradu perfectiori, vel ampliori eo, qui per ipsum sensum litteralem significatur. Si secundum, id est, si Scriptura verificetur tantum in figura secundum aliquam accomodationem: tunc illa debet necessariò impleri in figurato in sensu literali, qui tunc altior erit, quando quidem figura tunc illam tantum participet in aliquo sensu accomodatitio: sufficereque ad salvandum sensum litteralem istius Scripturæ (qui quantum fieri potest semper salvandus est) quod sic verificetur in figurato: Cum enim figura sit propter figuratum, totumque illius esse sit relativum & ad aliud, hoc est ad representandum & ad umbrandum figuratum, satis est quod umbra Scripturæ sit in figurâ & expressio ac veritas in figurato. His prænotatis quæ sunt clara: Veniamus ad rem.

VIII. Quid ergò sibi vult Ecclesiasticus cum ait: *Nemo natus est in terris ut Ioseph, qui natus est homo*? Nonne homines universi homines nascuntur? nonne omnes cum corpore & animâ rationali (in quo consistit tota ratio formalis seu essentia hominis) procedunt ex utero matrum in mundum? Non ergò inde laus Ioseph antiqui quod homo natus sit essentialiter, cum inde non fiat quod nemo illi similis natus sit in terris: sic enim omnes nascimur: quare in hoc textu aliud sub nomine *homo* latet, quàm quod homo essentialiter sonat. Quid verò illud?

IX. Respondent D. Gregorius in Moralibus, D. Hieronymus in Michæam, Beda in Genesim, Arnobius in Psalmos

mos, apud nostrum ex Congregatione Discalceatorum P. Eliam à Sanctâ The- resia in Epist. Dedic. ad tom. x. Lega- tionis Eccles. Triumph. ad Milit. & alii Interpretes in hunc locum, per *li ho- mo* ibi intelligi Justum, seu in gratiâ Dei constitutum: quia Ecclesiastes cap. ait: *Deum time & mandata ejus serua, hoc est enim omnis homo.* Sensus ergo est, nemo natus est in terris ut Joseph qui natus est justus, & absque peccato: peccator enim quantumvis appareat homo, non est homo juxta illud Psalm. 48. v. 12. *Homo cum in honore esset non intel- lexit, comparatus est jumentis insipientibus & similis factus est illis.* Ratio est quia non vultus hominis facit hominem, sed ratio hominis: at peccator non agit ex ratione ut homo, sed ex pas- sione ut brutum, ut jumentum, non ergo homo, sed brutum, aut jumentum.

X. Quod etiam intellexit Diogenes Phi- losophus, qui accensâ lucernâ de die, hominem etiam in ipso foro magna Civitatis quærabat; per hoc indicans hominem æstimandum, non ex eo quod apparet, sed per id quod verè est: ut verò rectè agnosci possit quid sit in rei veritate, lucernam esse accen- dendam, quâ ubi latet aspici possit. Ridebant Sapientem illum tanquam fatuum alii, ille alios melius rem intel- ligens quàm illi: ostendebantur ab his illi, hominem unum quærenti mille & mille, & ille iis attente perspectis ne unum quidem inveniebat, quia nullus vivebat ut homo ex ratione, sed ut bruta ex passione & inclinatione: Ergo peccator non homo quantumvis ex vultu & specie appareat homo.

XI. Respondetur secundò, Textus Græ- cus pro *li homo* habet *anir* quod signifi- cat virum, hoc est hominem perfectum in ratione hominis: hominem, in- quam, non tantum cum principio ratio- nis, sed etiam cum ejus usu, sine quo non differimus à bruto nisi secundum speciem externam. Duplex est enim rei perfectio secundum Philosophos, prima, & secunda: prima consistit in ip- sius forma, ex quâ speciem sortitur: secunda consistit in ipsius operatione, per quam aliquammodo suum finem at- tingit. Prima hominis perfectio est ip-

sus anima rationalis, per quam essen- tialiter constituitur in esse hominis: Secunda est operatio animæ rationalis seu usus rationis. Ex primâ, dicitur homo simpliciter: ex secundâ, homo perfectus: Natus est igitur secundum hoc Joseph *Anir*, id est homo perfectus & ratione utens.

Sed, inquires, quomodo hoc verum est? An ergo Joseph ille Antiquus ex Jacob & Rachele natus est Sanctus & sine peccato? vel vir seu cum usu ra- tionis, ut possit de illo dici quod prop- ter hoc nemo natus sit ei similis in ter- ris? Nullus Patrum hæcenus hoc inven- titur dixisse. Dicunt ergo hujus Scrip- turæ litteram verificari in isto Joseph antiquo, non absolute & simpliciter, sed tantum secundum aliquam accom- odationem, ut dicatur natus Sanctus & homo perfectus, seu cum usu ratio- nis per *Auxesin*, scilicet quia ferè ut na- tus est, fuit vir sensu; & quia à püero tantam scientiam & sanctitatem præ se tulit, ut etsi à cunis inceperet sapere & semper profecisset, vix videretur talem maturitatis & judicii gradum assequi potuisse: ita Palacio in hunc lo- cum & alii, quæ interpretatio est om- ninò amplectenda.

Ex hoc porro manifestè sequitur XII; quod hic intendimus de D. Josepho Virginis Sponso. Nam cum ex notan- do primò hic sit figuratus per istum Joseph ex Jacob ex Rachele: Ex notan- do verò secundò id quod invenitur in figurâ, altiori modo debeat impleri in figurato, quod debet fieri per verificatio- nem Scripturæ in sensu literali in figurato, quando isto modo non fuit verificatum in figurâ, ut diximus no- tando tertio, sequitur omninò, quod cum littera hujus Textus Ecclesiastici non fuerit impleta propriè & simplici- ter in Joseph Antiquo, qui fuit figura, sed tantum per aliquam accomodatio- nem: necessarium sit quod inveniat per propriè & simpliciter impleta in figu- rato, scilicet Divo Josepho, atque adeò quod hic verè ex utero prodierit Sanctus, & Vir, id est, cum usu rationis.

Quod sequeretur etiam si quis vel- let cum R. P. Egidio Cammarto Or- dinis PP. Minimorum S. Francisci de Paulâ

ynopsis

agnatio
D.
Josephus
SV
an

Paulâ Generali in Cōmentar. de Rebus gestis S. Eliæ Prophetae cap. 3. sect. 16. ad finem, hunc Ecclesiastici Textum simpliciter & ad litteram impletum in Joseph ex Jacob & Rachele: quia cū ex notando secundo id quod invenitur in figurâ debeat impleri in figurato, idque in altiori modo, manifestè sequitur quod si Joseph ex Jacob & Rachele figura nostri Josephi. fuit ex hoc Textu in utero & sanctificatus & usu rationis donatus, oportet nostrum D. Josephum etiam fuisse, idque in gradu longè perfectiori quàm ille. cū ille fuerit tantūm figura, hic verò figuratum.

XV. Addo pro mantissa finxisse aliquos D. Josephum antequam Virgini Deiparæ nuberet fuisse feniculum, ut castitati castitatisque opinioni in hoc cœlesti conjugio provium esset: hoc non placet propter rationes Parte 2. Tract. 1. cap. 14. sect. 2. afferendas: Placet aliis magis inter alios P. Antonio Escobari, cū Beata Virgo tanta esset, multis annis opus habuisse D. Josephum ut se preparare posset, aptumque ac dignum reddere tantæ Virginis conjugio. Dico ergo nostro quem hîc versamus modo, provium divinitus: eum, inquam, statim à conceptione sanctificatum, simulque usu rationis donatum, ut sic posset maturius, quàm illi dicunt, & aptius disponi, ut statuto tempore, & congruenti modo, posset Virgini desponsari.

XVI. Ex his porrò tribus Privilegiis tam singularibus D. Josepho per totum Tractatum tam firmiter asseritis: Quod scilicet primò fuerit sanctificatus in utero, & quidem quamprimùm à conceptione suâ, atque adeò quod tunc non gratiam

tantūm, sed copiosam & eminentē accepit: quia nimirum à Deo immediate sanctificatus, & ob tam eminentem electionem: Secundo, quod tunc etiam accepit usum rationis, ut posset ex tunc gratiâ istâ uti, mereri & eam augere: Tertiò, quod fomes, qui facit pronitatem ad malum, & difficultatem ad bonum, fuerit in eo seu ligatus, seu extinctus, quanta resulteret D. Josephi virginici Virginis Sponsi Sanctitas ex tunc incepta & usque ad senectam sine interruptione producta, ille exprimat qui capere potest.

Poruit Angelus actum virtutis, puta amoris Dei super omnia tam intentum producere & de facto produxit, ut unico actu secundum aliquos, duobus saltem secundum alios (quia ejus via fuit brevissima) summum illum quem adeptus est, gloriæ apicem meruerit, quia nimirum actum nobilissimæ virtutis exercuit cum summâ gratiâ, ex totis gratiæ & arbitrii viribus, & sine ullo impedimento. Cū ergo D. Josephus statim à suâ conceptione cum summâ gratiâ incoeperit & ex totis gratiæ viribus, utpote submoto fomite & impedimentis, operatus sit: nec hoc modo agere desitit usque ad senium, quàm ille excedit Angelos: quantas, Deus immortalis, quam immensas ille gratiarum & meritorum divitias congestit! tantas certè ut Virgini Sponsæ suæ (cui uti Sponsus quantum sa. fuit assimilari debuit) non quidem parem, sed omnino supparem, illum nemo inficias ibit: adeoque D. Josephus nihil supra se habens, nisi Filium & Sponsam, omnes alios Cœlicolas sub se aspicit.

FINIS PRIMÆ PARTIS.

SYNOPSIS